

N. ΣΟΥΡ.

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΑ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

10 Ὀδὸς Προαστείου, ἀρ. 10

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου, χαρτονομισμάτων, χρυσοῦ κτλ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἐμμ. Γονζαλές : ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΣΤΡΑΤΑΡΧΟΥ, ἱστορικὸν μυθιστόρημα, μετὰ εἰκόνων, μετὰφρ. Τονυ.— Βσεβολὸδ Κρεστόβσκη : ΕΚΤΟΣ ΤΟΥ ΝΟΜΟΥ, μετὰφρ. Ἀγ. Γ. Κοστακτινίδου.— Σαβιέ δὲ-Μορτεπέν : Η ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ ΤΟΥ ΔΑΣΟΦΥΛΑΚΟΣ, μυθιστόρημα.— Ἐδγάρδου Πόε : ΜΟΡΕΛΛΑ, διήγημα.— Χ. Χριστιανοῦ Ἄνδερσεν : ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΒΙΒΛΙΟΝ ΑΝΕΥ ΕΙΚΟΝΩΝ.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

προπληρωτέα

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8,50 ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσῶ 15.

Ἐν Ρωσίᾳ ρούβλια 6.

ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ ΓΟΝΖΑΛΕΣ

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΣΤΡΑΤΑΡΧΟΥ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΙΣΤΟΡΙΚΟΝ

Οἱ ἐγγράφοντες πέντε προ-
πληρωτέους Συνδρομητὰς εἰς
τὰ «Ἐκλεκτὰ Μυθιστορήματα», λαμ-
βάνουσι

ΔΩΡΕΑΝ

τοὺς 25 τόμους τῆς «Ἑλληνικῆς Βι-
βλιοθήκης» τῆς ὑπὸ τῶν κκ. Μπαρτ
καὶ Χριστ. ἐκδιδομένης, τιμωμένης
δρ. 12, καὶ τὰ ἐκ 312 καλλιτεχνικῶν
σελίδων ἐξαιρέτως χρυσόδετα

ΠΟΙΗΜΑΤΑ

τοῦ κ. Τσακασιάνου, ἀντὶ δρ. 2,50
ἐλεύθ. ταχυδρομικῶν, ἄδετα δὲ δρ.
2, ἀντὶ τῶν ἀρχικῶς 4. Τὸ δικαίωμα
τοῦτο ἐπεκτείνεται καὶ διὰ τοὺς προ-
πληρώσαντας συνδρομητὰς μας,
πρὸς οὓς ἀποστέλλονται καὶ τὰ 25
τεύχη τῆς «Ἑλληνικῆς Βιβλιοθή-
κης» ἀντὶ δρ. 3, προστιθεμένων λε-
πτῶν 50 διὰ ταχυδρομικά.

ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ ΓΟΝΖΑΛΕΣ

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΣΤΡΑΤΑΡΧΟΥ

Ἱστορικὸν μυθιστόρημα

[Συνέχεια]

Ἡ Κλοτίλδη ἤκουσε μετὰ καταφρονη-
τικῆς σχεδὸν ψυχρότητος τὸν μεταξὺ τοῦ
κυνηγοῦ καὶ τοῦ ἀρχιτρικλίνου διάλογον.
Θὰ ἔλεγέ τις ὅτι οἱ διαλογισμοὶ τῆς ἴ-
πταντο ὑψηλότερον, αἱ δὲ ὑλικαὶ αὐτὰ
ἀθλιότητες δὲν ἔφθανον μέχρι αὐτῆς. Ἐν
τούτοις ἔπασχεν, ὄχι δι' ἐκυτὴν, ἀλλὰ
διὰ τὸν Διδιέ, βλέπουσα τὸν ἀνδρῆτα ἐ-
κείνον νέον ταραχθέντα καὶ δειλιάσαντα
εἰς μόνον τὸ ὄνομα τοῦ Μονσενύ. Ἐθι-
σθεῖσα εἰς τρικυμιώδη καὶ πλήρη θλίψεων
βίον, ἀνατραφεῖσα ἐν τῷ μέσῳ τῶν διω-
κτῶν, καλυφθεῖσα, οὕτως εἰπεῖν, διὰ τοῦ
αἵματος τῶν γονέων αὐτῆς, χυθέντος ὑπὸ
φανατικῶν χειρῶν, εἶχεν ἀποκτήσει στα-
θερότητα καρδίας καὶ ἠσθάνετο ἀπέχθειαν
διὰ τὴν βάρβαρον ἰσχύϊν· οὕτω δὲ ἀνυ-
ψοῦτο ἄνω τῆς ἡλικίας καὶ τοῦ φύλου
αὐτῆς. Ἦν εὐαίσθητος, μόνον διὰ τοὺς
ἄλλους λησμονοῦσα ἐκυτὴν, ὡς αἱ μάρτυ-
ρες τοῦ χριστιανισμοῦ. Διὰ τοῦτο ἔκτειρε
τοὺς καλαιπώρους νάνους διὰ τὴν ἐγκα-
τάλειψιν αὐτῶν, ἔκτειρε τὸν Διδιέ διὰ
τὴν ἀκουσίαν αὐτοῦ δειλίαν. Ἦγνόει διὰ
τίνος ἐντέχνου δολιότητος ὁ θεὸς του δὲ
Μονσενύ κατῴρθωσε νὰ ἐπιβῆται αὐτῷ
περιορίζων τὸν ἀνεψιὸν του καὶ παρακω-
λύων πᾶσαν γενναίαν αὐτοῦ ὁρμήν. Οὐ-
τως, ὁ Διδιέ εἶχεν ἀνατραφῆ ὡς φιλοξε-
νοῦμενος ἐξ οἴκου καὶ οὐχὶ ὡς αὐθέν-
της τοῦ πύργου. Δὲν ἠδύνατο νὰ δώσῃ
ἐν δηνάριον εἰς πτωχόν, χωρὶς νὰ ζητήσῃ
αὐτὸ παρὰ τοῦ θεοῦ του. Ὁ ἵππος, δν

ἵππευεν, ἡ κυνηγετικὴ μάχαιρα, τὸ ὄπλον
του, πάντα ταῦτα ἦσαν δῶρα τοῦ κυρίου
δὲ Μονσενύ. Ὁ θεὸς του ἦτο τὸ πᾶν, αὐ-
τὸς ἦτο μηδέν, ὅταν δὲ οἱ ὑπηρετὰι ὑπῆ-
κουν αὐτῷ, τὸ ἔπραττον, διότι ὁ κόμης
εἶχεν εἰπεῖν: «Τὸ θέλω!» Καὶ ὑπῆκουεν
ὁ Διδιέ ὑποτασσόμενος εἰς τὰς θελήσεις
τοῦ θεοῦ του. Τοῦτο ἦν εἶδος παραδοξοῦ
δουλείας, ἀφ' ἧς ὁ Διδιέ δὲν ἠδύνατο ν'
ἀπαλλαγῆ εἰμὴ διὰ τῆς ἐκρήξεως ἰσχυ-
ροῦ τινος αἰσθήματος.

Διὰ τοῦτο, ὅταν ἡ Κλοτίλδη, προση-
λοῦσα ἐπ' αὐτοῦ τοὺς μεγάλους μέλανας
αὐτῆς ὀφθαλμούς, εἶπεν αὐτῷ μετὰ γλυ-
κύτητος, ἀλλὰ καὶ διὰ φωνῆς σταθερᾶς:
— «Κύριε ἂν ἡ παρουσία μου εἰς τὸν πύρ-
γον σὰς προξενεῖ καὶ τὴν ἐλαχίστην τα-
ραχὴν, φεύγω ἀμέσως», ὁ Διδιέ ἠρθρίασεν
ὡς εἰ ἠσθάνθη ἐκυτὸν ἔνοχον καὶ ἀνέ-
κραξεν:

— Ἄλλὰ ποῦ θὰ ὑπάγετε, δεσποινίς;

— Δὲν εἰξέρω, ἀπήντησε ψυχρῶς ἡ
Κλοτίλδη, ἀλλ' ὁ Θεὸς δὲν θὰ μὲ ἐγκα-
λείψῃ ἐν τῇ δυστυχίᾳ μου, διότι αὐτὸς
μόνος εἶναι ἡ καταφυγὴ μου καὶ εἰς αὐ-
τὸν μόνον ἀνέθεσα πᾶσαν τὴν ἐμπιστοσύ-
νην μου.

Ἡ φράσις αὕτη, δι' ἧς ἡ Κλοτίλδη ὡ-
μολόγει τὴν τελείαν αὐτῆς ἐγκατάλειψιν
καὶ τὴν ὀλίγην πίστιν, ἦν ἐνέπνεεν αὐτῇ
ἡ ἀμφίβολος προστασία τοῦ ἀνεψιοῦ τοῦ
κυρίου δὲ Μονσενύ, ἐπλήγησε καιρῶς τὸν
Διδιέ, ὅστις εἶπε ζωηρῶς:

— Βλέπετε ὅτι δὲν εἶναι δυνατόν νὰ
ἐξέλθετε. Θὰ ἦμην ἀνανδρὸς ἂν τὸ ἐδε-
χόμην.

— Βεβαίως θὰ ἦτο ἀπανθρωπία, προ-
σέθηκεν ἡ Σεβρέτη. Δὲν ἐγκαταλείπουν
τοιουτοτρόπως δυστυχεῖς γυναῖκας εἰς
ἀπόγησιν.

Ὁ κυνηγὸς τότε ἐπλησίασε τὸν ἀρχι-
τρικλῖνον καὶ εἶπεν αὐτῷ χαμηλοφώνως:

— Βερνάρ, συγχώρησόν με διὰ τὰς τρα-
χείας λέξεις, τὰς ὁποίας πρὸ ὀλίγου σοὶ
εἶπα· πρέπει ὅμως ὅπως δήποτε νὰ μὲ
βοηθήσῃς νὰ κρύψω ἐδῶ ἀπόψε τοὺς δυσ-
τυχεῖς αὐτούς, οἵτινες δὲν ἔχουν οὔτε ἀρ-
τον, οὔτε ἄστυλον.

— Ἄλλ' ὁ θεὸς σας, ἀγαπητὴ αὐθέν-
τα;

— Δὲν σὲ διατάσσω πλέον, ἀλλὰ σὲ
παρακαλῶ, Βερνάρ.

— Παρακαλεῖτε ἐμέ, κύριε Διδιέ, ἐμέ!
μὲ εἰρωνεύεσθε! ἀλλ' ὁ θεὸς σας...

— Οἱ ταλαίπωροι οὗτοι μοὶ ἔσωσαν
τὴν ζωὴν, Βερνάρ.

— Εἶναι δυνατόν! ἐψιθύρισε ὁ ἀρχι-
τρικλῖνος ἀτενίζων αὐτούς ἠπιώτερον.
Ἄλλ' ὁ θεὸς σας!

— Ὁ θεὸς μου οὐδὲν θὰ μάθῃ, ὑπέ-
λαθεν ὁ Διδιέ αἰσχυρόμενος ὅτι ἠναγκά-
ζετο νὰ ἰκετεῦθῃ ἓνα ὑπῆρέτην του. Μία
νύξ παρέρχεται τόσον ταχέως! Θὰ ἦτο
ἀκατανόμαστος σκληρότης νὰ διώξω τοὺς
σωτῆράς μου, ἀφοῦ τοῖς ὑπεσχέθην ἄστυ-
λον. Ἐδῶκα τὸν λόγον μου· βοήθησόν με
νὰ τὸν τηρήσω.

— Ἐμπρός! ἀφοῦ τὸ θέλετε, εἶπεν ὁ
ἀρχιτρικλῖνος μετὰ στεναγμοῦ, πρέπει νὰ

ὑποχωρήσω. Εἶθε νὰ μὴ μοὶ συμβῆ δυ-
στυχημα.

— Εὐχαριστῶ, καλέ μου Βερνάρ.

— Ναι καλέ μου Βερνάρ ἀπ' ἐδῶ, καλέ
μου Βερνάρ ἀπ' ἐκεῖ, ἰδοὺ πῶς μὲ κολα-
κεῖτε ὅταν θέλετε νὰ ἐκτελέσω τὰς θε-
λήσεις σας. Ἴδου διακινδυνεύω τὴν θέσιν
μου διὰ νὰ σὰς ὑπακούσω.

Εἶτα νέων πρὸς τοὺς νάνους καὶ τὴν
Κλοτίλδην νὰ τὸν ἀκολουθήσῃσι ταχέως
καὶ ἐν ἰσῆθι, διηυθύνθη πρὸς παλαιὸν πε-
ριστερεῶνα, κατὰ τὸ ἦμισον κατεστραμέ-
νον, ἐν ᾧ ἐσκέφθη νὰ εὔρῃ αὐτοῖς κατα-
φύγιον διὰ τὴν νύκτα.

Ὁ Μουσερόν καὶ ἡ Σεβρέτη ἠτένιζον
ἀλλήλους περίλυποι, διότι ἠλπίζον καλ-
λιτέραν ὑποδοχὴν. Ἡ Κλοτίλδη συνώ-
δευεν αὐτούς μηχανικῶς ἀναλογιζομένη
τὴν μητέρα της.

Ἄλλὰ καθ' ἣν στιγμήν ὁ Βερνάρ ἔφθα-
σεν εἰς τὴν θύραν τοῦ περιστερεῶνος ἐστα-
μάτησεν οἰνοεῖ ἀπολιθωθεῖς.

Ραβδίον ἐπληξεν ἐλαφρῶς τὸν ὄμον
τοῦ ἀτυχοῦς Μουσερόν καὶ φωνῆ τραχεῖα
ἀνέκραξεν:

— Αἶ, ἀξιόλογέ μου ἀρχιτρικλῖνε, ἀπὸ
ποῖον ζωοδαμαστὴν ἔκλεψες αὐτὰ τὰ δύο
τέρατα;

Ἦτο ὁ κόμης Αὐρηλιανὸς ὅστις ἐγάλα
καὶ τοῦ ὁποίου ὁ γέλως ἀντήχει ὡς κε-
ραυνὸς εἰς τὰ ὄτα τῶν μυστηριωδῶν ἐκεί-
νων ξένων καὶ τῶν προστατευόντων αὐ-
τούς.

Ὁ Διδιέ προσεπάθησε νὰ φανῆ ἤρεμος.

— Θεῖτέ μου, εἶπεν εὐσεβάστως, μὴ ἐ-
πιπλήττετε τὸν κύρ Βερνάρ· πολὺ κακῶς
ἐδέχθη τοὺς δυστυχεῖς αὐτούς, οἱ ὅποιοι
εἶναι ἄξιοι τοῦ οἴκου σας καὶ εἰς τοὺς
ὁποίους ὀφείλω ἄστυλον, διότι ἄνευ αὐτῶν
δὲν θὰ μὲ ἐπαναβλέπατε ζῶντα. Ἀπέθνη-
σκον ἐκ τῆς κοπώσεως καὶ τῆς πείνης οἱ
νάνοι οὗτοι καὶ ἔσπευσαν γενναίως εἰς
βοήθειάν μου... ὡς καὶ ἡ κόρη αὕτη, ἡ-
τις συνώδευεν αὐτούς.

— Θὰ ἦναι καμμία βοήμη, εἶπεν ὁ
Μονσενύ ὑψῶν τοὺς ὤμους. Ὡραῖον κυνή-
γιον κάμνεις, ὦρατέ μου ἀνεψιέ. Εἰς τὸ
μέλλον δὲν θὰ σὲ ἀφίνω μόνον νὰ τρέχῃς
ἐδῶ κ' ἐκεῖ. Αἱ τοιαῦται συναντήσεις τῶν
πλανωμένων δεσποινίδων εἶναι πολλὰκις
κινδυνώδεις.

Ταῦτα ἀκούσας ὁ Διδιέ ἐταράχθη
εἰς ἄκρον. Δὲν εἶδεν αἰφνιδίως ὠχριάσα-
σαν τὴν Κλοτίλδην· ἀλλ' ἂν ὁ Βερνάρ μὴ
ἐστήριζε τὴν τρέμουσαν κόρην, θὰ ἐπι-
πτεν αὕτη ἐπὶ τοῦ ἐδάφους ὡς θραυσθὲν
ἄγαλμα.

— Ἄν ἔπραξα κακῶς, θεῖτέ μου, ἀνέ-
κραξεν ὁ νεανίας δάκνων τὰ χεῖλη, τιμω-
ρήσατε ἐμέ καὶ ἐπιτρέψατε νὰ κοιμηθῶσι
μία νύκτα ἐπὶ τοῦ ἀχύρου τοῦ περιστε-
ρεῶνος σας τὰ ἔντιμα αὐτὰ πλάσματα.

Ὁ κόμης Αὐρηλιανὸς ἤρξατο πάλιν
γελῶν θορυβωδῶς.

— Μὰ τὸν ἄγιον Θεόν! ὦρατέ μου ἀνε-
ψιέ, εἶσαι περιεργός. Μὲ ἐκλαμβάνεις ὡς
ἄπιστον, ὡς Οὐγονότον ἢ ὡς Τοῦρκον τῆς
Ἀλγερίας; Σοὶ ἠρνήθην ποτὲ τίποτε; Δὲν
εἶμαι ὁ καλλίτερος φίλος σου; Δὲν ἐξέ-

λεξεν ἐμέ θνήσκων ὁ πατήρ σου ὡς ὀδηγὸν καὶ σύμβουλον σου ; Μοὶ ὀφείλεις ὑπακοὴν ὡς ὑποτεταγμένος υἱός, καὶ τί ἀπήτησα ποτέ ἀπὸ σέ διὰ νὰ μοὶ ὀμιλήσῃς τόσον πικρῶς ; Σὲ ἀγαπῶ, καὶ διὰ νὰ σοὶ ἀποδείξω τὴν χαρὰν μου ὅτι σὲ ἐπαναβλέπω ὑγιᾶ καὶ ἀβλαβῆ, χάρις εἰς τοὺς ἀξιοτίμους αὐτοὺς ἀγύρτας, θά τους ἀνταμείψω πλουσιοπαρόχως. Ναί, καλοὶ μου φίλοι, θὰ ἐξέλθετε τοῦ πύργου τούτου μὲ τὸ βαλάντιον πλήρες, διὰ τοῦ ὁποίου θὰ δυνηθῆτε νὰ εὕρετε πανταχοῦ καλὴν κατοικίαν καὶ δὲν θὰ ἦσθε πλέον ἠναγκασμένοι νὰ ζῆτε τὸν μέχρι τοῦδε τυχοδιωκτικὸν βίον. Εἶναι τοῦτο ἐπικίνδυνον ἐπάγγελμα καὶ ἀνάξιον δι' ἀνθρώπους τόσον ἀξιοτίμους. Ἔλα, Βερνάρ, πήγαινε νὰ φέρῃς ἓνα σάκκον πιστόλας ! Λοιπὸν, Διδιέ, εἶσαι εὐχαριστημένος ;

— Βεβαίως, θεῖέ μου, μὲ τιμωρεῖτε εὐγενῶς, διότι ἀμφέβαλα πρὸς στιγμὴν δι' ὑμᾶς, ὑπέλαβεν ὁ κυνηγὸς μεθ' ὅλης τῆς νεανικῆς αὐτοῦ εὐλικρινεΐας.

— Ὡ ! εἶσθε πάρα πολὺ καλός, ἐκλαμπρότατε κόμη, εἶπεν ὁ Μουσερόν καὶ σὰς συγχωρῶ τὴν καταφρόνησίν σας. Ναί, τὴν ἐπανορθώνατε εὐγενῶς. Μὰς ὠνομάσατε τέρατα . . . ἀλλὰ . . .

— Ἄλλ' ὁ ἐκλαμπρότατος δὲν παρέτήρησεν ἐμέ, ἐψιθύρισεν ἡ Σεβρέτη.

— Μὴ ἀρκούμενος νὰ μὰς φιλοξενήσῃς, ὅπως σὰς παρεκάλει ὁ γενναῖος ἀνεψιός σας, ἐξηκολούθησεν ὁ νάνος, θέλετε νὰ μὰς δώσετε καὶ χρήματα. Ὡ ! θὰ κηρύξω πανταχοῦ ὅτι ὁ κόμης δὲ Μουσερόν εἶναι ὁ λαμπρότερος αὐθέντης τῆς χριστιανωσύνης καὶ ὄχι κακὸς θησαυριστής, ὅπως λέγουσιν οἱ ἐχθροὶ του.

Ὁ κόμης κατέστη ἐρυθρὸς ἐκ τοῦ πολλοῦ γέλωτος.

— Ἀληθῶς ! εἶναι ἀστεῖον τὸ ἐξάμβλωμα αὐτό, εἶπεν εἰς τὸν Διδιέ ἅμα ἀνέκτισε τὴν ψυχραμίαν του, καὶ ἐπεθύμουν νὰ τὸ δώσω ὡς ἀκόλουθον εἰς τὴν σύζυγόν μου, ἀλλὰ θὰ τὸ φοβηθῆ. Ἀπατάσαι ὅμως, ἀνθρωπίσκε μου, ἂν νομίζῃς ὅτι θὰ φιλοξενήσω σέ καὶ τὴν ἀκολουθίαν σου. Οὐδένα ξένον δύναμαι νὰ δεχθῶ εἰς τὸν πύργον μου καὶ πρὸς τοῦτο ἔδωκα αὐστηρὰς διαταγὰς, τὰς ὁποίας δὲν ἐνωῶ νὰ παραβῶ πρῶτος ἐγώ. Σὰς πληρῶν διὰ τὴν σωτηρίαν τοῦ ἀνεψιοῦ μου, ὁ Διδιέ δὲ μὲς εἰξεύρει ὅτι ποτέ δὲν μεταβάλλω ἀπόφασιν· περιττὸν ἐπομένως νὰ ἐπιμένετε νὰ σὰς φιλοξενήσω.

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἐπανῆλθεν ὁ Βερνάρ κρατῶν σάκκον πλήρη νομισμάτων, τὸν ὁποῖον, νεύσαντος τοῦ κόμητος, ἔρριψε πρὸ τοῦ Μουσερόν.

Ὁ Διδιέ ἠγνόει πῶς ν' ἀντιστῆ εἰς τὴν ἀκαμπτον θέλησιν τοῦ θεοῦ του, εἰς ἣν ὑπετάσσετο ἀπὸ τῆς παιδικῆς αὐτοῦ ἡλικίας.

Ὁ κόμης τότε εἶπεν ἀποτεινόμενος πρὸς τὸν ἀρχιτρίκλινον :

— Βερνάρ, ὠδήγησε τοὺς ἀγύρτας αὐτοὺς ἔξω τοῦ πύργου.

Ὁ Μουσερόν ἐδίσταζε ν' ἀπομακρυνθῆ· ἔλαβε μεθ' ὕφους ἀπέλιπδος τὸν περιέ-

χοντα τὰς πιστόλας σάκκον καὶ ἠτένιζε θλιθερῶς τὸν Διδιέ, ὅτε ἡ Σεβρέτη κύπτουσα εἰς τὸ οὖς αὐτοῦ τῷ εἶπεν :

— Νὰ ἐπιμεινῇς. Ὁ γέρον λύκος θὰ μὰς ἀπειλήσῃ, ἀλλ' εἶμαι βεβαία ὅτι ὁ γενναῖος αὐτὸς νεανίας δὲν θὰ μὰς ἐγκαταλείψῃ.

— Ἔχεις δίκαιον, μικροῦλά μου, ὑπέλαβεν ὁ νάνος, ὅστις ἀντὶ ν' ἀκολουθήσῃ τὸν Βερνάρ ἔλαβε τὸν βραχιόνα τοῦ Διδιέ καὶ ἤρξατο κραυγάζων :

— Ἄ ! ἄ ! θέλεις νὰ κάμῃς τὸν κακόν, ἐξάμβλωμα τοῦ διαβόλου ! ἀνέκραξεν ὁ Μουσερόν. Λοιπὸν ! θὰ γελάσωμεν ἀρκετὰ, καὶ ἂν οἱ πόδες σου εἶναι δεμένοι θὰ εὕρω τρόπον νὰ τους λύσω.

Καὶ ἔδειξεν εἰς τὸν ἀρχιτρίκλινον τὴν ἐκ τῆς ζώνης του κρεμασμένην συρίκτραν ἐκ πύξου, οὗτος δὲ ἐσύριζε παρατεταμένως. Εἰς τὸ σύριγμα τοῦτο ἔσπευσαν πολλοὶ θεράποντες ὀπλισμένοι διὰ ροπάλων καὶ μαστίγων, οὓς ἰδόντες οἱ νάνοι κατέφυγον ὀπισθεν τοῦ Διδιέ.

— Ἐμπρός ! κτυπάτε αὐτοὺς τοὺς κακούργους· κτυπάτέ τους εἰς τρόπον ὥστε νὰ μὴ ἐπιθυμήσωσι πλέον νὰ ἔλθωσιν εἰς τὸν πύργον τοῦ Μουσερόν !

Ὁ τρόμος τῶν νάνων ἦν ὑπερβολικός· ἔτρεμον σύσσωμοι, οἱ δὲ ὀδόντες αὐτῶν συνεκρούοντο.

Ὁ κόμης ἐγέλα πάντοτε παταγωδῶς.

— Χάριν ! χάριν ! ἐκλαμπρότατε, ἔλεγεν ἡ Σεβρέτη ἐνοῦσα τὰς χεῖρας.

— Βοηθήσατέ μας, κύριε Διδιέ ! ἐκραυγάζεν ὁ Μουσερόν.

— Κτυπάτε ἀσπλάγχχνως ! ἔλεγεν ὁ Μουσερόν ἕξκλλος ἐκ τῆς χαρᾶς.

Καὶ οἱ θεράποντες ἐπλατάγιζον τὰς μαστίγας αὐτῶν σχηματίζαντες κύκλον πέριξ τοῦ κυνηγοῦ, οὗτινος τὸ αἷμα ἀνήρχετο εἰς τὴν κεφαλὴν, ψυχρὸς δὲ ἰδρὼς περιέριπτε τὰ μέλη.

— Στέργομεν εὐχαρίστως νὰ φύγωμεν ἐκ τοῦ πύργου σας, ἐκλαμπρότατε, εἶπεν ὁ νάνος, ὃν ὁ Βερνάρ εἶχε συλλάβει ἀπὸ τοῦ περιλαίμιου. Ἀλλοίμονον ! Χθὲς βοήμοι, τοὺς ὁποίους ἐρωτήσαμεν τὸν δρόμον, μὰς ἔκλειψαν ὅ,τι εἴχομεν, χρυσὸν καὶ πολύτιμα εἶδη καὶ μὰς ἐκτύπησαν ἐπὶ τῆ προφάσει ὅτι δὲν ἀγαποῦν τοὺς πλουσίους. Σήμερον ζητοῦμεν φιλοξενίαν ἀπὸ ἓνα πλούσιον κόμητα καὶ μὰς ἀποδιώκει μὲ ραβδισμούς, ἐπὶ τῆ προφάσει ὅτι δὲν ἀγαπᾷ τοὺς πτωχοὺς ! Δὲν γνωρίζομεν λοιπὸν εἰς ποῖον ν' ἀποτανθῶμεν, μὰ τὴν ἀγίαν Βαρβάραν !

Ὁ κόμης Αὐρηλιανὸς ἐφρικίασεν.

— Μὰ τὴν ἀγίαν Βαρβάραν ! ἀνέκραξεν· αὐτὸς εἶναι ὁ προσφιλὴς ὄρκος ἐκείνου τοῦ προδότου . . .

Καὶ ἠτένισε διὰ τοῦ διαπεραστικοῦ αὐτοῦ βλέμματος τὸν νάνον, ὡς εἰ ἠρώτα ἑαυτὸν πῶς συνήντησε τὰ δύο παράδοξα ἐκεῖνα ὄντα.

Ὁ Διδιέ τὸν ἠτένιζεν ἐπίσης ἔκθαμβος, οἱ δὲ θεράποντες ἔπαυσαν ἀπειλοῦντες αὐτόν, ὅτε, ἀναμιμνησκόμενος αἴφνης ὁ Μουσερόν ἀνέκραξεν :

— Διαβόλε ! αὐτοὶ εἶναι οἱ νάνοι τοῦ στρατάρχου.

Ἡ ἐπιφώνησις αὕτη παρήγαγε διάφορον ἐντύπωσιν εἰς τοὺς παρισταμένους. Ὁ ἀνεψιὸς τοῦ κόμητος ἐκινήθη, ὡς εἰ ἤθελε νὰ ὑπερασπίσῃ πλειότερον τοὺς προστατευομένους του. Ἡ Κλοτίλδη, ἀποσπασμένη ἐκ τῶν βαθειῶν σκέψεών της, ἠτένισε πλήρης περιεργείας καὶ ἀγωνίας τοὺς νάνους. Τέλος, οἱ θεράποντες ἀπεμακρύνθησαν ἀκούσαντες ὅτι τὰ θύματα αὐτῶν ἀνῆκον εἰς τόσῳ σπουδαῖον πρόσωπον.

Ὁ Μουσερόν καὶ ἡ Σεβρέτη ἴσταντο ἀκίνητοι ὡς κεραυνόπληκτοι, δάκρυα δ' ἔρρεον ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν των. Ἡνύουον ὅτι δὲν ἠδύναντο νὰ ἀντείπωσιν εἰς τὸν κόμητα, ὅστις ἀνεγνώρισεν αὐτούς, ἡ δὲ ἀναγνώρισις αὕτη ἐφαίνετο ἀγγέλουσα τὴν ἀπώλειαν τοῦ κυρίου των. Ἐνόμιζον ὅτι προδίδουσιν αὐτὸν καὶ ἔκλειον ὄχι δι' αὐτούς, ἀλλὰ δι' ἐκεῖνον.

Ἐν τούτοις ὁ Μουσερόν οὐδ' ἐπὶ στιγμὴν ἀμφέβαλεν ὅτι ἡ νάνος ἐγνώριζε ποῦ ἐκρύπτετο ὁ φυγάς. Ἀπεφάσισε λοιπὸν νὰ ἀποσπάσῃ παρ' αὐτῶν ἐκουσίως ἡ καὶ βία τὰς πληροφορίας, ὃν εἶχεν ἀνάγκην διὰ τὴν πραγμαματοποίησιν τοῦ φιλοδόξου αὐτοῦ σχεδίου.

Προὔχωρησε πρὸς τὸν Μουσερόν μειδιῶν ἐπιχαρίτως.

— Ἀφοῦ ἀνήκετε εἰς τὸν κύριον Βουρβόνον, εἶπε, σὰς λαμβάνω ὑπὸ τὴν προστασίαν μου.

— Ὑμεῖς, ἐκλαμπρότατε ! ὑπέλαβεν ὁ νάνος ἐκπληκτός.

— Πρὸς τούτοις θὰ κατοικήσετε εἰς τὸν πύργον ἀξιοπρεπῶς ἐνδεδυμένοι καὶ θὰ τρώγετε εἰς τὴν τράπεζαν τῶν ἀνθρώπων μου.

— Ἐπὶ τέλους θὰ φάγω, εἶπε στενάξασα ἡ Σεβρέτη.

— Ἄ ! εὐγενέστατε κόμη, εἶπεν ὁ Μουσερόν, πῶς θὰ πληρώσωμεν τὴν τόσῃ γενναιοφροσύνην σας !

— Εἶναι εὐκόλον, διότι θὰ σὰς προτείνω ἀγοράν.

Ὁ νάνος ἠτένισεν αὐτὸν μετ' ἐκπλήξεως.

— Ἀγοράν ! τόσῳ τὸ καλλίτερον, ὑψηλότατε κόμη. Περὶ τίνας πρόκειται ;

— Νὰ μοὶ εἴπητε, εἶπε ψυχρῶς ὁ Μουσερόν, εἴτε τὸ μέρος ἔνθα κατέφυγεν ὁ κύριος Βουρβόνος εἴτε τὴν ὁδόν, τὴν ὁποίαν θ' ἀκολουθήσῃ διὰ νὰ φύγῃ εἰς Ἰταλίαν ἢ Γερμανίαν.

Ὁ νάνος ὠχρίασεν.

— Ἰδοὺ ἄρτος καὶ ἐνδύματα ἀκριβὰ πληρωμένα, κύριε δὲ Μουσερόν, εἶπεν. Εὐτυχῶς ἀδύνατον εἶναι νὰ ἐκπληρωθῇ ὁ ὄρκος, τὸν ὁποῖον μὰς προτείνετε. Ὁ κύριος στρατάρχης δὲν εἶχε τὸν νάνον του ὡς ἐμπειστευμένον σύμβουλον, ἀγνοῶ δὲ τί ἀπέγεινε. Παρακαλῶ μόνον τὸν Θεὸν νὰ τὸν σώσῃ.

— Νὰ παρακαλῆς δι' ἓνα προδότην εἶναι προδοσία, ἀνθρωπίσκε μου, ὑπέλαβεν ὁ κόμης Αὐρηλιανός· μαντεύω ὅμως τὸν λόγον τῆς ἔχεμυθίας σου. Θέλεις νὰ πω-

λήσης τὸ μυστικόν σου ὅσον δύνασαι ἀκριβότερον, δὲν ἐννοῶ ὅμως νὰ διαπραγματεύωμαι ἐπὶ πολὺ. Εἴσθε εἰς τὴν ἐξουσίαν μου· δύναμαι νὰ σὰς βασανίσω· ἔχω δικαίωμα τῆς ἀνωτάτης καὶ κατωτάτης δικαιοσύνης εἰς τὰς γαίας μου.

Ἡ Σεβρότη ἐφρικίασε καὶ ἀφῆκε κραυγὴν παραπόνου συσπειρουμένη πλησίον τοῦ Διδιέ. Ὁ Μουσερόν ἐσιώπα.

— Μὴ θελήσετε νὰ ἀντισταθῆτε εἰς ἐμέ, ἄθλια ὄντα, ἐξηκολούθησεν ὁ Μονσενύ.

Καὶ στρεφόμενος πρὸς τὴν νάνον :

— Πεῖσε τὸν σύντροφόν σου νὰ φανῆ εὐπειθῆς καὶ σοὶ ὑπόσχομαι ἐσθῆτας, περεδέραια καὶ κοσμήματα πολυτελεῖ ὡς τῆς κομῆσης συζύγου μου.

Ἡ Σεβρότη ἠνέωξεν ὑπερμέτρως τοὺς ὀφθαλμούς, ἀλλ' ὁ Μουσερόν ἠτένισεν αὐτὴν αὐστηρῶς καὶ ἀπήντησεν :

— Ἐκλαμπρότατε, ὁμνύω ὅτι ἀγνοῶ ποίαν ὁδὸν ἔλαβεν ὁ κύριος στρατάρχης· ὁμνύω ὅμως ἐπίσης ὅτι καὶ ἂν τὸ ἐγνώριζα δὲν θὰ σὰς τὸ ἔλεγα.

Ὁ κόμης Αὐρηλιανὸς δὲν ἠδυνήθη νὰ κρατηθῆ πλέον· τὸ πλαστὸν μειδιάματό του ἐξηφανίσθη καὶ κατέστη πελιδὸν τὸ ὑποκριτικὸν αὐτοῦ πρόσωπον. Ἀρπάσας δὲ μάλιστα ἀπὸ τῶν χειρῶν ἐνὸς τῶν θεραπόντων του προεχώρησε πρὸς τὸν Μουσερόν κραυγαζών :

— Ἄθλιον ἐξάμβλωμα, θὰ ὁμιλήσης· θὰ σοὶ ἀποσπάσω τοὺς ὄνυχας καὶ τοὺς ὀδόντας διὰ νὰ σὲ ἐξαναγκάσω.

Ὁ νάνος ἔκλεισε τοὺς ὀφθαλμούς τρέμων, ἀλλὰ δὲν ὠπισθοδρόμησεν.

Ἡ Κλοτίλδη ἠτένισε τὸν Διδιέ μετ' ἐκπλήξεως.

Ὁ κυνηγὸς ἠννόησε τὸ βλέμμα ἐκεῖνο καὶ ἠσχύνθη. Ἔστη μεταξὺ τοῦ κόμητος καὶ τοῦ Μουσερόν.

— Θεῖτέ μου! ἀνέκραξε διὰ τρεμούσης φωνῆς, δὲν θὰ κτυπήσετε τὸ ἀσθενὲς αὐτὸ πλάσμα!

Ὁ Μονσενύ ἐσταμάτησε καταπλαγεὶς διὰ τὴν αὐθάδειαν τοῦ Διδιέ, προσεποιήθη ὅμως ὅτι παρεγνώρισε τὴν αἰτίαν τῆς τοιαύτης διαγωγῆς του καὶ ὑπέλαβεν :

— Ἐχεις δίκαιον, ἀνεψιέ μου, ὄχι ἐγώ, ἀλλ' οἱ θεράποντές μου πρέπει νὰ τιμωρῶσαι τὸν ὑβριστὴν αὐτόν. Ἄς τὸν δέσωσι λοιπὸν καὶ ἄς τὸν μαστιγώσωσι μέχρις οὗ ὁμολογήσῃ.

— Οὐτὲ οἱ θεράποντές σας θὰ ἐγγίψωσιν αὐτόν, ἀγαπητέ μου θεῖτε, εἶπε ψυχρῶς ὁ νεανίας.

— Τίς λοιπὸν θὰ μὲ ἐμποδίσῃ; εἶπεν ὁ κόμης Αὐρηλιανὸς προχωρῶν πρὸς τὸν Διδιέ καὶ γελῶν.

— Ἐγώ! ἀπήντησεν ὁ κυνηγὸς ἀντλῶν ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν τῆς Κλοτίλδης ὑπέμετρον θάρρος.

— Σὺ, ὠρατέ μου ἀνεψιέ! ἀνέκραξεν ὁ Μονσενύ καταπλαγεὶς.

Ἐρρίψεν εἶτα τὸ βλέμμα περὶ ἑαυτὸν καὶ εἶδε ἀφ' ἐνὸς μὲν τοὺς νάνους πλήρεις χαρᾶς, ἀφ' ἑτέρου δὲ τοὺς θεράποντας αὐτοῦ ἀκροωμένους μετὰ περιεργείας.

ἠννόησεν ὅτι ἔπρεπε νὰ τελειώσῃ.

— Λησμονεῖς, Διδιέ, ὑπέλαβε μεθ' ὅφους κυριότητος, ὅτι ἐγὼ μόνος εἶμαι κύριος ἐδῶ καὶ ὅτι μοὶ ὀφείλεις ὑπακοὴν ὡς ὁ ἔσχατος τῶν ὑπηρετῶν μου;

Βλέπων ὅμως τὸν ἀνεψιὸν του κινουῦντα καταφρονητικῶς τὴν κεφαλὴν :

— Εἰς μάτην ὑπεραίρεσαι, νέε πετεινέ, εἰξεύρω νὰ σὲ ταπεινώσω. Συλλάβετε αὐτοὺς τοὺς νάνους, ἐξηκολούθησεν ἀποτεινόμενος πρὸς τοὺς θεράποντας αὐτοῦ, ἂν δὲ ὁ Διδιέ ἀντισταθῆ συλλάβετε καὶ αὐτὸν ὡς ἀπειθῆ καὶ παράφρονα.

Οἱ θεράποντες προεχώρησαν δισταζόντες. Ὁ νεανίας εἴλκυσε τὴν κυνηγετικὴν αὐτοῦ μάχαιραν ἀπὸ τῆς θήκης καὶ ἐτέθη εἰς θέσιν ἀμύνης.

— Δυστυχία, θεῖτέ μου, εἶπεν ὑψηλοφῶνως, δυστυχία εἰς ὅποιον ἐγγίσῃ τοὺς δυστυχεῖς αὐτούς, τοὺς ὁποίους ὠδήγησα ἐδῶ, διότι εἶνε ξένοι. Ἀρνηθῆτε τὴν φιλοξενίαν σας, μὴ εὐσπλαγχνισθῆτε αὐτούς, διώξατέ τους. . . εἶναι φοβερὸν δικαίωμα σας. Ἀλλὰ νὰ βασανίσετε αὐτοὺς ἐλθόντας ἐδῶ ὑπὸ τὴν προστασίαν μου καὶ νὰ γείνω συνένοχος τοῦ τοιοῦτου ἐγκλήματος, τῆς τοιαύτης προδοσίας, αὐτό, κύριε, δὲν θὰ τὸ ὑποφέρω.

— Θὰ φύγῃς λοιπὸν μαζὺ μὲ αὐτούς! ἀνέκραξεν ὁ κόμης Αὐρηλιανὸς ἔμπλεως ὀργῆς.

Καὶ διὰ νεύματος ἔδειξε τὴν θύραν τοῦ πύργου πρὸς τὸν Διδιέ.

— Ναί, θεῖτέ μου, ὑπέλαβεν ἀνεγείρων ὑπερηφάνως τὸ ἤρεμον αὐτοῦ μέτωπον, θὰ ὠδηγήσω τοὺς ξένους μου ἔξω τοῦ πύργου τούτου, ὅστις ἠνοίγετο προθύμως εἰς τοὺς πτωχοὺς ὅταν ἔζη ὁ πατήρ μου. Ἄν ὁ καλὸς ἱππότης Ἐρρίκος μὲ ἤκουε τώρα θὰ μὲ ἐπεδοκίμαζε, διότι δὲν σὰς ἐπιτρέπω νὰ διαθέτετε τὴν τιμὴν μου κατὰ τὰς ἰδιοτροπίας σας. Ἐκτιμῶ τὸν νάνον αὐτόν, ὅστις εἶναι ἀξίος ἐπαίνων καὶ θαυμασμοῦ, διότι ἠρνήθη νὰ παίξῃ πρόσωπον Ἰούδα... Ἐξέρχομαι, θεῖτέ μου, καὶ ἂν πρόκηται ἀκόμη αἱ θύραι αὐτοῦ τοῦ πύργου, ὅστις εἶναι ἰδικός μου, νὰ μὴ μοὶ ἀνοιχθῶσιν εἰμὴ ἅμα ἐνηλικιωθῶ.

Ἀκίνητος καὶ ἀκαμπτος, μὲ ἐσταυρωμένας τὰς χεῖρας, ὁ Μονσενύ ἀνέμενε τὴν ἀναχώρησιν τοῦ ἀνεψιοῦ του. Ἡ ἀπειθεία τοῦ Διδιέ ἐγένετο ἐνώπιον πολλῶν μαρτύρων, ἠδύνατο δὲ νὰ τὴν παραστήσῃ ὡς ἤθελεν εἰς τὸν βασιλέα, οὕτινος ἦν εὐνοούμενος, καὶ ἴσως ἔβλεπεν ἤδη τὴν κληρονομίαν τοῦ ἀδελφοῦ του περιερχομένην εἰς τὰς ἀπλήστους αὐτοῦ χεῖρας. Ἄλλως τε, ὁ Διδιέ ὀρμητικὸς, ζωηρὸς καὶ ἀφιέμενος εἰς ἑαυτὸν θὰ κατεστρέφετο βεβαίως.

[Ἐπεται συνέχεια].

TONY.

Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται εἰς τὰ «Ἐκλεκτὰ Μυθιστορήματα» κατὰ πᾶσαν ἐποχὴν. Φύλλα προηγούμενα εὐρίσκονται ἐν τῷ Βιβλιοπωλείῳ ἡμῶν, εἰς πάντα τὰ Ἱποπρακτορεῖα τῶν Ἐφημερίδων, καὶ τοῖς κ.κ. Ἀνταποκριταῖς ἡμῶν.

ΒΣΕΒΟΛΟΑ ΚΡΕΣΤΟΒΕΚΗ

ΕΚΤΟΣ ΤΟΥ ΝΟΜΟΥ

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ

[Συνέχεια]

Ὁ Κόροβοφ ἠκροῶτο μετὰ προσοχῆς, θαυμάζων καὶ ἐνωτιζόμενος, πρόθυμος νὰ πιστεύσῃ ἐν τῇ εἰλικρινείᾳ του τὸν τοσοῦτον ἀξίωματικὸν φίλον του.

— Ἡ Ρωσσία, συγκριτικῶς πρὸς τὴν λοιπὴν Εὐρώπην, εὐρίσκεται ὑπὸ διαφόρους κάπως συνθήκας, πολυσημάντως ἐξηκολούθησεν ὁ κ. Ἀντιστρωφ. Ἐκεῖ δύνανται νὰ συνέρχωνται ἐλευθέρως οἱ ἡμέτεροι εἰς συλλαλητήρια καὶ συνέδρια, ἐκεῖ ὑπάρχουν εὐρέα καὶ ἐλεύθερα τὰ μέσα πρὸς προσηλυτισμόν, ἐκεῖ νὰ ἰδῆς, προκηρῶνται ἐπὶ προκηρῶν, ἐδῶ ὅμως δὲν δοκιμάζεις ἂν ἔμπορῆς! Ἀμέσως σὲ προκηρῶν τουν ἐσένα τὸν ἴδιον! ἀμέσως τὸ ἐρηπτικὸν κλείσιμον εἰς τὸ Πετροπάβλοφσκ, κ' ἐτελειώσεν ὁ χορὸς!... Μὲ εἶχον κλείσει μιά φορὰ κ' ἐμένα, φίλε μου, καὶ ἔξεύρω, τί ὠρατὸν πᾶγμα εἶνε αὐτὸ τὸ Πετροπάβλοφσκ! Ἀλλὰ... πρέπει νὰ ἦνε καιεῖς εἰς ὅλα ἔτοιμος!... Καὶ ἐπειδὴ λοιπὸν ἡ Ρωσσία εὐρίσκεται ὑπὸ ἄλλας συνθήκας, διὰ τοῦτο καὶ τὸ σύστημα τοῦ ὀργανισμοῦ ἐδῶ εἶνε διάφορον. Ἡμεῖς διὰ τὴν Ρωσσίαν ἐδέχθημεν ὡς μᾶλλον κατάλληλον, τὸ ἀρχαῖον πολωνικὸν σύστημα τῶν τριῶν· εἰς, ἐν παραδείγματι, κατηγεῖ ἐμέ, ἐγὼ σέ, σὺ δὲ πάλιν τρίτον καὶ αὐτὸς ὁ τρίτος γνωρίζει μόνον σέ, ὄχι δὲ καὶ ἐμέ, ἀλλ' οὔτε τὸν κατηγητὴν μου γνωρίζει, καὶ οὔτε πρέπει νὰ τὸν γνωρίσῃ διόλου. Ἐπ' αὐτοῦ, φίλε μου, στηρίζεται ὅλον τὸ σύστημα! Καὶ τί σύστημα! Πόσον εἶνε ἀπλοῦν καὶ συγχρόνως μεγαλοφυές! Εἶσαι ἄπειρος καὶ δὲν δύνασαι νὰ φαντασθῆς, μεθ' ὀπόσης ταχύτητος, μεθ' ὀπόσης ἐπιτυχίας ἀναπτύσσονται καὶ ἀυξάνουσι αὐταὶ αἱ τριάδες! Ἀπασα ἡ Ρωσσία, ἀπασα ἡ Σιβηρία, εἶνε ἤδη σκεπασμένα μετὰ τὸ δίκτυον τῶν τριάδων. Καὶ ὅποσον τὸ ὄφελος, παρετήρησε, συνελήφθη ἕνας· ἕνας καὶ μόνος χάνεται, ἢ, τουλάχιστον, μία, δύο, τὸ πολὺ τρεῖς τριάδες, ἂν ἀνακαλυφθῶσιν, οὐδέποτε ὅμως περισσότερα. Καὶ διὰ τὸν γενικὸν ὀργανισμόν, ἡ ἀπώλεια αὕτη εἶνε μηδαμινή!.. Σὺ δέ, ἂν συλληφθῆς, ἔχε ὑπ' ὄψιν σου, ὅτι δὲν πρέπει νὰ φοβηθῆς, οὔτε νὰ ἀποθαρρυνθῆς. Ἄν σ' ἐξορίσουν, τοῦτο σημαίνει, ὅτι σοὶ ἀνατίθεται νέα ἀποστολή, σοὶ ἀποδίδεται νέα σημασία παρὰ τοῦ «Κομιτάτου» σημαίνει ὅτι ὀφείλεις νὰ φέρῃς τὸν προσηλυτισμόν ἐκεῖ ὅπου σὲ ἐξορίσουν· ἢ εἰς τὰ μεταλλεῖα, ἢ εἰς τὴν εἰρκτὴν, ἢ εἰς τοὺς λόχους τῶν καθειργμένων, πανταχοῦ ὀφείλεις νὰ προσηλυτίσῃς, καὶ διοργανίξῃς τριάδας· τὸ δὲ «Κομιτάτον» δὲν σὲ λησμονεῖ· παντοῦ καὶ πάν-

τοτε τούτο ακολουθεῖ όλους τοὺς ἐταίρους· ἀνταμοιβεῖ τοὺς ἀγαθοὺς καὶ παιδεύει τοὺς κακοὺς! Καὶ πάντοτε τούτο κατορθώνει καὶ μέχρι τοῦ κατέργου καὶ εἰς αὐτὸ τὸ κατέργον νὰ σὲ ἐφοδιάζῃ διαρκῶς διὰ διαφορῶν μέσων, χρημάτων καὶ ὑποστηρίξεως—ἀρκεῖ νὰ ἐκτελεῖται ἡ ἐντολή του! Ἄν ὅμως προδώσῃς ἢ παραδώσῃς τοὺς ἐταίρους, τότε, φίλε μου, μὴ πρὸς βᾶρος σου, σὲ στέλλομεν εἰς τὴν ἄλλην ζωὴν! Ἡ διαδικασία σ' ἐμᾶς εἶνε σύντομος καὶ ἀνέκκλητος.

Πολλὰ καὶ ἐπὶ μακρὸν καὶ δι' ὅλων τῶν λεπτομερειῶν ὠμίλησεν ὁ κύριος Ἀντιζίστροφ, ἐξακολουθῶν νὰ μὴ τὸν νεοφώτιστον εἰς τὰ μυστήρια τοῦ διοργανισμοῦ τοῦ «Κομιτάτου» του. Ὁμίλησε καὶ περὶ τῶν μέσων, καὶ περὶ τῶν σχέσεων ἐν οἷς διεκρίνοντο τὰ μᾶλλον ὑπερέχοντα πρόσωπα καὶ ἔτι μᾶλλον ὑπερέχοντες ἀριθμοί. Εἶπε καὶ περὶ τῆς ἐν τῷ διοργανισμῷ σημασίας τοῦ, καὶ περὶ τῶν σχέσεων του μετὰ τοῦ Νετσαῆφ, τοῦ Βακούνην, τοῦ Οὔτην καὶ ὅλων ἐν γένει τῶν Ρώσων μεταναστῶν. Πρὸς τὸν μακαρίτην Γέρτσεν ἀνεφέρετο ἐπιπολαιῶς καὶ συγκαταβατικῶς, ἀλλ' εἰς τὸν Βακούνην καὶ εἰς τὸν Νετσαῆφ ἀνεγνώριζεν ἰσχύν πραγματικὴν καὶ μεγάλην. Ἀνέκδοτά τινα μεταναστῶν, δολορραφίαι τινες, θίγουσαι μᾶλλον ἀμοιβαῖα βλαάντια καὶ κοιτώνας, λεπτομέρειαί τινες, χαρακτηρισίζουσαι ὄψεις τινὰς τοῦ βίου καὶ τῆς πολιτείας τῶν μεταναστῶν, λεπτολογήματα τινα, θίγοντα ἀτομικοὺς χαρακτῆρας τούτου ἢ ἐκείνου τοῦ δράστου, σκανδαλώδη τινὰ ἀνέκδοτα περὶ Πολωνῶν καὶ τῶν ἡμετέρων συμπολιτῶν τῆς Ζυρίχης—πάντα ταῦτα ἐκτεθέντα διὰ ραθύμου καὶ αὐτοπεποιθήτου τόνου μετ' ἐμβριθοῦς ὕφους αὐθεντικότητος, μετὰ πεποιθήσεως πρὸς τὴν ἰδίαν ἀγνότητα—πάντα ταῦτα παρήγαγον τὴν ἐντύπωσιν των εἰς τὸν εὐπιστον Κόροβοφ, καὶ τελείως κατέπεισαν αὐτόν, ὅτι ἔχει τὴν τιμὴν νὰ ἦνε φίλος προσώπου λίαν σοβαρᾶς ιδιότητος. Ἦδη τὸ ἡθικὸν δικαίωμα τοῦ κ. Ἀντιζίστροφ καὶ ἡ ἐπὶ τοῦ Κόροβοφ ἐπιρροή του, καὶ ἄνευ τούτων οὐ σμικρὰ ἤδη οὖσα, πῦξιν ἔτι μᾶλλον καὶ σὺν αὐτοῖς συνήξισσε καὶ ὁ βαθμὸς τῆς ἐκουσίας πρὸς τὸν κ. Ἀντιζίστροφ ὑποταγῆς του. Ἀπὸ τῆς στιγμῆς ταύτης ὁ Βαλεριανός, μεμνημένος εἰς τὸ σπουδαιότερον μυστικὸν τῆς ζωῆς τοῦ φίλου του, ἤρξατο ἐγυνωμόνας καὶ θερμῶς ἐκτιμῶν ἐν τῇ ψυχῇ αὐτοῦ τὴν ὑψίστην ἐμπιστοσύνην, δι' ἧς ἤξιώθη, καὶ τὴν σπανίαν εἰλικρίνειαν. Ἦσθάνθη ἐπ' αὐτοῦ οἶονεὶ ἀνανάκλασιν τῶν ἀκτίων τῆς αἴγλης ἐκείνης δι' ἧς ἔβλεπε καταναγάζομενον τὸν κ. Ἀντιζίστροφ. Ὑπερηφανεύετο, διότι ἠδύνατο νὰ ἀποκαληθῆται φίλος τοιοῦτου ἀνδρός καὶ ὅτι ὁ ἀνὴρ οὗτος ἀναγνωρίζει αὐτόν ὡς τὸν κράτιστον, τὸν προσφιλέστερον φίλον του· ὁ Βαλεριανὸς Κόροβοφ ὡσεὶ ἀνεπτύχθη εἰς τοὺς ἰδίους ὀφθαλμούς του. Ἦδη αὐτός, ὁ ἀπόβλητος τῶν συνεργατῶν τοῦ Τσέμε,

ὁ ἐγκαταλειφθεὶς σύζυγος, ὁ μέθυτος συλλέκτης διαφορῶν, εὐτελοῦς ἀνταμοιβῆς, εἰδήσεων, διὰ τὰς ἐφημερίδας τοῦ δρόμου, εἶχε τὸ δικαίωμα νὰ δώσῃ εἰς σεαυτὸν σημασίαν τινά, ἠδύνατο νὰ εἶπῃ περὶ σεαυτοῦ ὅτι εἶνε κῆτι, ὡς φίλος τοῦ Ἀντιζίστροφ καὶ ὡς μέλος τοσοῦτω μεγάλης ἐταιρίας. Ὁ σκοπὸς καὶ ἡ πρὸς ἕτερον ἀντικείμενον προσήλωσις εὐρέθησαν. Ὁ Βαλεριανὸς ἀνέπνευσέ πως μάλιστα ἐλευθερώτερον.

Γ'

«Ἦδρ' ἡ πέτρα τὴν ἀμάδα».

Ὁ Ἀντιζίστροφ, μόλις κατορθώσας νὰ κατηχήσῃ τὸν Κόροβοφ, χωρὶς νὰ χάσῃ καιρὸν, ἀνεχώρησε πρὸς τὸν Βελτίστσεφ.

Ὁ Πλάτων Βασιλείεβιτς ἔπινεν ἀκόμη τὸν πρωῖνόν καφέ του, διατρέχων τὰς νέας ἐφημερίδας, ὅταν ἀνήγγειλον αὐτῷ τὴν ἀφίξιν τοῦ ἐπισκέπτου τούτου.

— Ἄ! κύριε... κύριε Ἄντο... Ἀντι... Ζίστροφ!... Ἀπροσδόκητος ὁ ἐρχομὸς σας! Χαίρω ποῦ σας βλέπω! εἶπεν ὁ Πλάτων χωρὶς νὰ ἐγερθῇ τοῦ καθίσματός του καὶ ραθύμως τείνας τὴν ἀριστερὰν χεῖρα πρὸς τὸν ξένον του, πιθανῶς θὰ ἔχετε νὰ μοῦ εἰπῆτε τίποτε νέας εἰδήσεις.

— Ἐχω! ἀποτόμως καὶ ξηρῶς ἐπρόφερεν ὁ Ἀντιζίστροφ, προσβληθεὶς πως ἐκ τοῦ τρόπου τούτου τῆς «ἀριστερᾶς χειρὸς» καὶ τοῦ ραθύμου αὐτοῦ ὕφους.

— Καὶ διατί ἀργήσατε τόσο νὰ μοῦ ἔλθετε, φίλτατέ μου;

— Ἔτσι ἔτυχε, πολυσέβαστέ μου! Ἄλλως τε, τί νὰ ἔλθω νὰ κάμω χωρὶς λόγον; Μῆτε ἐγὼ ἐσᾶς, μῆτε σεῖς ἐμὲ λογαριάζετε βέβαια μετὰ τῶν γνωρίμων σας· ἐπομένως χωρὶς δουλειά, ποιὰ ἀνάγκη νὰ βλεπώμεθα. Τώρα δὲ ποῦ παρουσιάσθη δουλειά, ἰδοὺ ἦλθα.

— Χαίρω πολύ, χαίρω πολύ! ἐτραύλισε χαμηλωφῶνως ὁ Βελτίστσεφ, τρωθεὶς ἐκ τοῦ «πολυσέβαστέ μου» τούτου, μεθ' οὗ ἀπετάθη πρὸς αὐτόν ὁ «φίλιτατος». Καὶ ποίου εἴδους νέα μοὶ ἐφέρατε λοιπόν; Μεγάλως ἀνυπομονῶ ν' ἀκούσω ἀπὸ σας τίποτε εὐχάριστον!

— Αἶ, τί εὐχάριστον! Τὸ εὐχάριστον διὰ σας, εἶνε, ὅτι μετὰ δύο περίπου ἑβδομάδας τελειόνομεν μετὰ τὸν Κόροβοφ.

— Τόσον ὀργήγορα; ἔξεπλάγη ὁ Βελτίστσεφ.

— Τίς ἡ ἀνάγκη νὰ βραδύνωμεν; ὅσῳ ταχύτερον, τόσῳ καλλίτερον!... Τοῦτο, βλέπετε, ἱκανοποιεῖ καὶ τοὺς ὑπολογισμούς μου. Καὶ διὰ τοῦτο λάβετε τὸν κόπον νὰ προετοιμάσετε ἐγκαίρως τὰς πέντε μου χιλιάδας.

— Οὐδὲν ἐμπόδιον ὑπάρχει οὔτε μίαν στιγμὴν! ἐπιστοποίησεν ὁ Βελτίστσεφ.

— Λοιπόν, καὶ εἰς ἐμὲ πολὺ περισσότερο δὲν ὑπάρχει ἐμπόδιον!... Αὐτὸ μόνον θέλω... νὰ φροντίσετε νὰ μοῦ προμηθεύσετε μίαν τυπογραφικὴν μηχανήν, καὶ ὅσον τὸ δυνατόν ταχύτερον· καλὸν μάλιστα θὰ ἦτο ἂν εἰμπορούσατε σήμερον!

Ἐεύρετε τὴν παροιμίαν· «τὸ σίδερο στὴ βράσι του κολλᾷ!»

— Τυπογραφικὴν μηχανήν! ἐν ἀπορίᾳ θεωρήσας τὸν Ἀντιζίστροφ ἠρώτησεν ὁ Βελτίστσεφ.

— Ναί, μικρὰν τυπογραφικὴν μηχανήν καὶ 7 ὀκάδας στοιχείων.

— Καὶ διατί;

— Διὰ τὴν ὑπόθεσίν μας.

— Λάβετε τὸν κόπον νὰ ἐξηγηθῆτε λεπτομερέστερον.

— Ἄ, ὄχι, ἀπὸ τὰς περαιτέρω ἐξηγήσεις νὰ μ' ἀπαλλάξετε! μετ' εὐτραπείας ὑπεκλίθη ὁ Ἀντιζίστροφ. Ἐνθυμηθεῖτε τὰς πρώτας συμφωνίας μας, καὶ ὅτι ἐκ τῶν προτέρων ἔλαβον τὸ δικαίωμα νὰ μὴ σας φανερῶσω τὰ μέσα καὶ τὸν δρόμον μου.

— Καὶ ἀπαιτεῖτε ὥστε ἐγὼ ὁ ἴδιος νὰ φροντίσω νὰ σας εὐρῶ αὐτὰς τὰς μηχανάς;

— Ὅχι μηχανάς, ἀλλὰ μηχανήν, ἀνεσκεύασεν ὁ Ἀντιζίστροφ· ἔπειτα, ἡ σεῖς ὁ ἴδιος ὑπάγετε ἢ ἀναθέσατε εἰς ἄλλον τινά, αὐτὸ δι' ἐμὲ εἶνε ζήτημα ἀδιάφορον.

— Ἐεύρετε ὅτι ἡ θέσις μου δὲν ἐπιτρέπει νὰ κάμω τοιαύτας ὑπόπτους ἀγοράς.

— Τότε λοιπὸν ἀναθέσατε αὐτὴν εἰς ἄλλον τινά.

— Καὶ αὐτὸ ἐπίσης δὲν τὸ εὐρίσκω κατάλληλον. Μήπως εἰμποροῦν νὰ συμβοῦν ὀλίγα;

— Ὡστε, φοβεῖσθε... Χμ!... Καὶ ὅμως ἡ ὑπόθεσις δὲν ἐπιδέχεται ἀναβολήν.

— Ἀγοράσατέ τὴν ὁ ἴδιος, ἐπρότεινε τῷ Βελτίστσεφ.

— Ἐγὼ;... Ἔστω, γνωρίζω ἕνα, ὁ ὁποῖος ἔχει μίαν τοιαύτην μηχανήν, ἀπὸ τὸν καιρὸν τοῦ Καρακόζοφ, ὡς καὶ στοιχεῖα καὶ διὰ τὸ γενικὸν καλὸν ἴσως δὲν θὰ μοῦ τὴν ἀρνηθῆ, ἀλλὰ βλέπετε, δὲν μοῦ ἔμειναν ψιλὰ!

— Καὶ γὰρ σας ἔδωσα χρήματα περιπλέον, ὑπενηθύμισεν ὁ Πλάτων.

— Νὰ ἡ ὥρα! μετὰ περιφρονήσεως ἐγέλασεν ὁ Ἀντιζίστροφ· ἐδώσατε διακόσια ρούβλια, μεγάλη δουλειά! Δὲν ἤξεύρετε ὅμως ὅτι μετὰ αὐτὸ τὸ ποσὸν ἔπραξα τόσα καὶ τόσα.

Καὶ διηγῆθη αὐτῷ λεπτομερῶς τὰς πράξεις του δικαιολογῶν τὸ δαπανηθὲν ποσόν.

— Ὡστε, θὰ εἰπῆ, θέλετε καὶ ἄλλα χρήματα νὰ σας δώσω;

— Βεβαίότατα!... νομίζω ὅτι εἶνε περιττὴ κάθε ἐρώτησις περὶ τούτου!

— Περιττὴ ἡ ἐρώτησις, ἀλλ' ἐπιτρέψατέ μου τὴν ἀμφιβολίαν, μήπως με νομίζετε κανένα μωρὸν ἀντικείμενον τῆς τολμηροτέρας ἐπιχειρήσεως;

— Εἰμπορεῖτε νὰ ἀμφιβάλετε! Πρέπει ὅμως νὰ ἔξεύρετε ὅτι ἡ ὑπόθεσις σας τότε κᾶει νὰ κάμῃ δουλειά της!...

Καὶ μετὰ ταῦτα ἠγέρθη τῆς θέσεώς του.

[Ἐπεται συνέχεια].

ΞΑΒΙΕ ΔΕ ΜΟΝΤΕΠΕΝ

Η ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ ΤΟΥ ΔΑΣΟΦΥΛΑΚΟΣ

Κατὰ μετάφρασιν ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΥ ΠΑΝΑ

Α'

Αἱ δύο μετὰ τὸ μεσονύκτιον.

Ἦσαν αἱ δύο μετὰ τὸ μεσονύκτιον.

Ὁ βρόμος τῶν βροντῶν καὶ τὸ ζῶηρον φῶς τῶν ἀστραπῶν ἀνήγγελλον τὴν προσέγγισιν σφοδρᾶς καταιγίδος.

Πυκνὰ καὶ μεγάλα νέφη διέτρεχον, δίκην πολεμικῶν ἵππων, τὸ στερέωμα, καλύπτοντα τὸ φῶς τῆς σελήνης καὶ τὴν ἀκτινοβολίαν τῶν ἀστέρων· τὴν δὲ γῆν περιέβαλλεν ἀδιαπέραστον σκότος.

Ἐνίοτε αἰφνιδίᾳ ὀφειδῆς ἀστραπή ἐφώτιζε διὰ λευκοῦ φωτός τὰ σκότη.

Τότε διεκρίνετο ὁ ἐπιβλητικὸς ὄγκος τοῦ πύργου τοῦ Βεζαί, ἀρχαίας καὶ μεγαλοπρεποῦς τιμαριωτικῆς κατοικίας, κειμένης ἐν μέσῳ ἄλλους διακοσίων πλῆθρων.

Ἄλλως τε καὶ πύργος ἔκειντο ἐν τῇ γραφικωτέρᾳ καὶ καταφανεστέρᾳ θέσει τῆς Τουραίνης.

Εἰσάγομεν τοὺς ἡμετέρους ἀναγνώστας εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τοῦ πύργου ἐκείνου, τὴν νύκτα τῆς 20 Σεπτεμβρίου 1820.

Ἦσαν, ὡς εἶπομεν, αἱ δύο τῆς πρωίας.

Ἐκ τῶν δεκατεσσάρων παραθύρων, ἅτινα εἶχεν ἕκαστον πάτωμα τοῦ πύργου, ἐν καὶ μόνον ἐφωτιζέτο. Ἦτο τὸ τῆς βιβλιοθήκης. Ἐνίοτε τὸ διὰ τῶν ὑάλων φαινόμενον ἀσθενὲς φῶς ἐκαλύπτετο. Τούτου δ' αἰτία ἦτο ἀνθρωπὸς τις, ὅστις περιπατῶν τεταραχμένος ἐν τῇ αἰθούσῃ, διήρχετο μεταξὺ τοῦ κηρίου καὶ τοῦ παραθύρου.

Ὁ ἀνθρωπὸς ἐκεῖνος ἦτο ὁ κόμης Κάρολος Ἑρρίκος Λουδοβίκος Δεβεζαί.

Ὁ κύριος Δεβεζαί, εὐγενὴς ἐξ ἀρχαίας οἰκογενείας, τεσσαρακοντούτης περιπόου, ὑψηλός, ἰσχνός, καὶ ἡλιοκαῆ ἔχων τὴν μορφήν, δὲν ἠδύνατο μὲν νὰ θεωρηθῆ ὡς ὠραῖος ἱππότης, ἀλλ' εἶχέ τι τὸ ἀρέσκον καὶ ὅπερ ἀμέσως ἀπεκάλυπτε καὶ εἰς τὰ ἦσσαν πεπειραμένα βλέμματα τὸν ἀνθρωπὸν τοῦ κόσμου καὶ τὸν μέγαν κύριον.

Ἦ κόμη αὐτοῦ, οὐλὴ ἐκ φύσεως, μέλαινα ὡς πτερόν κόρακος, ἔπιπτεν ἐπὶ ὑψηλοῦ καὶ ὑπερῆφάνου μετώπου.

Εἶχε τὰ ὄμματα ὠχροκόκκινα καὶ τὴν ρίνα μακρὰν καὶ ἀριστοκρατικὴν, ἥτις κατερχομένη ἐσχημάτιζε καμπύλην, ὑπομιμνήσκουσαν τὸ ράμφος ἀρπακτικῆς ὀρνέου, καὶ ἀπετέλει τὸ κυριώτερον χαρακτηριστικὸν ὀστεώδους καὶ μελαγχροίνου προσώπου, εἰς ὃ τὰ προέχοντα μῆλα τῶν παρειῶν παρεῖχον τὸν κελτικὸν τύπον καὶ τὴν ἀγέρωχον καὶ μικρὸν τι ἀγρίαν φυσιογνωμίαν, ἣν ἀνευρίσκομεν εἰς τὸ

πλεῖστον τῶν κατοίκων τοῦ προαστείου Βάις, τοῦ παραδόξου ἐκείνου χωρίου τοῦ ἐν Βρεττανίᾳ Κροαζικ.

Ὁ κόμης τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἦτο κάτωχος.

Ἦ βιαία τοῦ προσώπου του σύσπασις, αἱ συνεσπασμένοι ὄφρυς του, τὰ σπινθηροβολοῦντα ὄμματα του, ἡ θηριώδης ἐκφρασίς τῶν χειλέων του, τὰ πάντα ἀπεδείκνυον ὅτι κατείχετο ὑπὸ σφοδρᾶς συγκινήσεως.

Ἐνίοτε ἀόριστον καὶ σχεδὸν ἀπαίσιον μειδίαμα συνέσπα τὰς γωνίας τοῦ στόματός του.

Διέτρεχε κατὰ μῆκος τὴν εὐρείαν αἰθουσαν τῆς βιβλιοθήκης, ἥς τὰς πλευρὰς κατεῖχον μεγάλαι βιβλιοθήκαι πλήρεις βιβλίων πάσης ἐποχῆς καὶ παντὸς σχήματος.

Ἦ περιβολὴ αὐτοῦ ἀνταπεκρίνετο εἰς τὴν στιγμιαίαν ἀταξίαν τῆς μορφῆς του.

Ἐφερεν ἐπενδύτην κυνηγίου, χρώματος πρασίνου, μετὰ κομβίων μεγάλων, ἐφ' ὧν ἦσαν ἀπετυπωμένοι κεφαλαὶ λύκων καὶ ἀγριοχοίρων. Ὁ ἐκ λευκοῦ πικρὸ ὑπενδύτης του, ἀνοικτὸς κατὰ τὸ ἦμισυ, ἄφινε νὰ φαίνηται τὸ ἐκ βατίστας ὑποκάμισόν του, κατεσχισμένον ἀναμφιβόλως ὑπὸ σπασμαδικῆς χειρός. Τὰς ἐκ νυχκίης ἀναξυρίδας του ἔκρυπτον ἄχρι τῶν γονάτων ὑποδήματα κυνηγίου. Ὁ κόμης εἶχε τὴν κεφαλὴν ἀσκεπῆ. Δὲν ἔφερε λαιμοδέτην, καὶ τὸ τοῦ χιτῶνός του περιλαίμιον ἔπιπτεν ἀτάκτως ἐπὶ κυνηγετικοῦ ἱματισμοῦ.

Αἰφνης ἔστη, ἔκλινε τὴν κεφαλὴν καὶ ἠκροάσθη.

Κρότος, σχεδὸν ἀδιάκριτος, ἀφίκετο ἄχρις αὐτοῦ.

Θὰ ἔλεγε τις ὅτι ἦτο τὸ βραδύ, λαθραῖον καὶ σκοπίμως κρυπτόμενον βῆμα ἀνθρώπου, θέλοντος νὰ διέλθῃ ἀπαρατήρητος.

Ὁ κόμης περιέμεινε στιγμὰς τινὰς. Ἦτο βέβαιος πλέον ὅτι δὲν ἠπατήθη καὶ ἔδραμεν εἰς τὴν θύραν, ἣν εἶχον κρούσει ἐλαφρῶς.

— Εἰσέλθετε, εἶπεν.

Ἦ θύρα ἠνεψῆθη, καὶ ἀνὴρ ἀναστήματος ὑψηλοῦ καὶ πρεσβύτερος τοῦ κόμητος εἰσῆλθεν.

Ἦ πυκνὴ καὶ ἀγρία κόμη του, ἥς τὸ χρῶμα ἔκλινεν εἰς τὸ ξανθόν, εἶχεν ἀρχίσῃ νὰ λευκαίνηται κατὰ τοὺς κροτάφους καὶ τὴν κορυφὴν τοῦ κρανίου.

Τὸ πρόσωπον αὐτοῦ ἦτο ἡλιοκαές, ὡς πρόσωπον Ἰνδοῦ, καὶ πλήρες ρυτίδων.

Πυκνὸς μύσταξ ἐσκίαζε τὸ ἄνω χεῖλος

του, καὶ γενεὶὰς ἐρυθρομέλαινα ἐκάλυπτε τὸ κάτω μέρος τοῦ προσώπου του.

Ἐν συνόλῳ, ἡ πρώτη ἐντύπωσις, ἣν παρήγαγεν ἡ θέα τοῦ ἀνθρώπου ἐκείνου ἦτο δυσάρεστος· βαθυτέρα δ' ἐξέτασις ἐπηύξανε τὴν ἀντιπάθειαν ταύτην.

Καὶ πράγματι, τὸ βλέμμα τοῦ ἀνθρώπου, ὃν ἤδη ἀναβιβάζομεν ἐπὶ τῆς σκηνῆς, ἦτο ἀπατηλὸν καὶ ἄστατον, ἐξ ἐκείνων, ἅτινα δεικνύουσι σπανίως ἐντιμὰ ἐνστικτικὰ καὶ ἀγαθὴν φύσιν.

Ὁρκοδικεῖον, ἀποτελούμενον ἐκ τῶν ἀβλαβεστέρων ἀστῶν τοῦ κόσμου, θὰ ἠσθάνετο τὴν διάθεσιν νὰ τὸν καταδικάσῃ μόνον καὶ μόνον διὰ τὴν μορφήν του.

Εἰσελθὼν ἐν τῇ βιβλιοθήκῃ, ἔστη καὶ διὰ τῆς ἀριστερᾶς ἀφῆρεσε τὸν ἐκ δερμάτος κατεργασμένον πῖλόν του, ἐνῶ διὰ τῆς δεξιᾶς ἀπέθετο παρὰ τὸν τοῖχον τὴν κοντὴν καὶ αὐλακωτὴν караβίαν του.

Τὸ κόψιμον τοῦ πρασίνου κολοβίου του, τὰ ὑψηλὰ αὐτοῦ ἐκ δερμάτος ἀκατεργάστου ὑποδήματα, ἅτινα ἔφθανον ἄνω τῶν γονάτων, καὶ κυρίως ἡ μετὰ ἐμβλήματος πλάξ, ἣν ἔφερε δεδεμένην εἰς τὸν βραχίονα, ἐδείκνυον ὅτι ἦτο ὁ δασοφύλαξ τοῦ κόμητος.

Ἐκλείσει τὴν θύραν, ἐχαίρετισε τὸν κόμητα καὶ, ἄφωνος, ἀκίνητος, ἀπαθής, περιέμεινεν.

— Ἄ! ἐψιθύρισε ὁ κύριος Δεβεζαί... εἶσαι τέλος πάντων σύ, Καλλιουέ;

— Ναί, κύριε κόμη.

— Ἐρχεσαι ἐκ τῆς θύρας τοῦ ἄλλους;

— Ναί, κύριε κόμη.

— Λοιπόν, ἐφρούρεις εἰς τὴν θέσιν σου;

— Καθὼς πάντοτε.

— Καὶ ἀπὸ πότε;

— Ἀπὸ τὰς ἑνδεκα τῆς νυκτός.

— Εἶναι τίποτε νέον;

— Εἶναι.

— Ἄ! ἀνέκραξεν ὁ κόμης, ἀνασκιρτήσας ἀποτόμως, καὶ τὸ πρόσωπον αὐτοῦ ὑπέστη φοβερὰν σύσπασιν.

Ἄλλ' ὀλίγα δευτερόλεπτα ἤρκεσαν αὐτῷ ὅπως καταστείλῃ τὴν συγκίνησίν του.

— Εἶδες τινὰ; . . . ῥώτησε μετὰ τρεμούσης φωνῆς.

— Ναί, κύριε κόμη.

— Ὁ ὅποιος εἰσῆλθεν εἰς τὸ ἄλλος;

Ὁ δασοφύλαξ ἐποίησε σημεῖον καταφάσεως.

— Λαθραῖως;

— Ὡς λαθροθήρας ἢ ὡς κλέπτης.

— Καὶ ὅστις δὲν ἦτο τοιοῦτος;

— Οὔτε τὸ ἔν, οὔτε τὸ ἄλλο.

— Τὸν ἠκολούθησες;

— Ναί· ἔως εἰς τὸν πύργον.

— Ειζεύρεις πού είναι τώρα ;
— Τὸ εἰζεύρω.
— Καί . . . εἶναι ;
— Εἰς τὸν κοιτῶνα τῆς κυρίας κομῆσης... ἀπήντησεν, ἄνευ τοῦ ἐλαχίστου δισταγμοῦ, ἐκεῖνος, ὃν ὁ κόμης ἀπεκάλει Καλλιουέ.

Ὁ κ. Δεβεζαί ἔρρηξε κραυγὴν λύσεως καὶ ἀλγους, ὡσεὶ κραυγὴν ἀνθρώπου προσβληθέντος ὑπὸ σφαίρας ἀνὰ μέσον τοῦ στήθους.

Ἐπεσεν ἐπὶ τοῦ παρ' αὐτῷ σκίμπος καὶ ἐκάλυψε τὸ πελιδνὸν πρόσωπόν του διὰ τῶν συνεσπασμένων χειρῶν του, ἐνῶ τὰ δάκρυα ἔρρεον διὰ τῶν δακτύλων του.

Ὁ δασοφύλαξ τὸν παρετήρει καί, — πρᾶγμα ἀνεξήγητον, — ἀντὶ νὰ αἰσθάνηται οἶκτον, ἐπὶ τῇ ἀλγεινῇ ἐκείνῃ βασάνῳ, βέβαιος ὅτι οὐδεὶς ἔβλεπεν αὐτόν, ἐμειδία μετὰ πικρίας. Ἐν τῷ μειδιάματι αὐτοῦ, ὑπῆρχε τι τὸ ἀλλόκοτον, τὸ τρομερὸν, τὸ ἀπαίσιον.

Ἀπὸ τῆς ἀρχῆς τοῦ διαλόγου τούτου, ὁ κόμης Δεβεζαί ἠρώτα μετὰ προφανοῦς ἀποστροφῆς καὶ μετὰ προδήλου ἀγωνίας. Ὁ δασοφύλαξ ἀπεναντίας, διὰ τῶν λακωνικῶν καὶ διακοπτομένων ἀποτόμως ἀπαντήσεών του, ἐφαίνετο ἐκβιάζων τὸν κύριον αὐτοῦ, ὅπως ἐξακολουθῆ καὶ ἐπαναλαμβάνῃ τὰς ἐρωτήσεις του.

Ὁ κόμης ἀνήγειρε τὴν κεφαλὴν. Τὸ πρόσωπον αὐτοῦ ἦτο πελιδνότερον ἔτι.

— Καλλιουέ ; . . . εἶπε χαμηλῆ καὶ σχεδὸν ἰκετευτικῆ τῆ φωνῇ.

— Κύριε κόμη.
— Εἶσαι βέβαιος ; . . . εἶσαι καλὰ βέβαιος, ὅτι δὲν ἠπατήθης ; . . .

— ὦ ! βεβαιότατος !
— Καὶ ὅμως . . . ἡ νύξ ; . . .

— Τί ἔχει νὰ κάμη ἡ νύκτα ; Ἐχω καλὰ μάτια. Ἐπειτα εἶμαι καθὼς οἱ λύκοι καὶ ἡ ἀλεπούδες. Βλέπω τόσῳ καλὰ τὴν νύκτα, ὅσῳ καὶ τὴν ἡμέραν.

— Λοιπὸν ! . . . ἐφέλλισεν ὁ κόμης . . . λοιπὸν εἶναι ἀδύνατον ν' ἀμφιβάλλω !

Ὁ δασοφύλαξ ἤκουσε καὶ ἐπανελάθεν :
— ὦ ! . . . ἀδύνατον.

— Καί, εἰπέ μοι . . . ὁ ἀνθρωπος αὐτός . . . ὁ ὅποιος εἰσῆλθε λαθραίως εἰς τὸ ἄλσος καὶ εἰς τὸν πύργον . . . Ὁ ἀνθρωπος αὐτός . . . ὁ ὅποιος, καθὼς λέγεις, εἶναι τώρα εἰς τὸν κοιτῶνα τῆς κομῆσης . . . ποῖος εἶναι ; . . . εἶδες τὸ πρόσωπόν του ; . . .

— Καθὼς βλέπω τὸ ἰδικόν σας . . .

— Καὶ τὸν γνωρίζεις ;
— Τὸν γνωρίζω.

— Λοιπὸν, εἰζεύρεις τὸ ὄνομά του ;
— Μάλιστα.

Ὁ κύριος Δεβεζαί ἠγέρθη, ἤρπασε τὸν δασοφύλακα ἐκ τῆς χειρὸς καὶ διὰ φωνῆς πνιγομένης ἠρώτησε :

— Ποῖος εἶναι ;

Ὁ Καλλιουέ ἀπήλλαξε πρῶτον τὴν χεῖρά του, ἦν ὁ κόμης ἔσφιγγεν ἄχρις ἀλγηδόνος, χωρὶς νὰ τὸ ἐννοῆ, εἶτα εἶπεν :

— Εἶναι ὁ ὑποκόμης Ἀρμάνδος Δεβιλλεδιού.

Τὸ ὄνομα τοῦτο ἠνέφεξε βεβαιῶς νέαν

πληγὴν εἰς τὴν κατεσπαραγμένην καρδίαν τοῦ κόμητος. Τὸ πρόσωπον αὐτοῦ ἐνεφαίνε φρικώδη βάσανον.

— Ὁ στενότερος τῶν φίλων μου ! . . . ὁ σχεδὸν ἀδελφός μου ! . . . ἐψιθύρισεν.

— Ὁ στενότερος φίλος σας . . . ἐπανελάθε ὁ Καλλιουέ.

Οἱ ὄνυχες τοῦ κόμητος Δεβεζαί κατέσχιζον τὸ στήθος του. Ὅτε ἀπέσυρε τὴν χεῖρα, μεγάλη ἐρυθρὰ κηλὶς ἐφάνη ἐπὶ τῆς λεπτῆς βατίστας τοῦ χιτῶνός του.

Ἄφνης ἡ ἔκφρασις τοῦ προσώπου του μετεβλήθη.

Φοβερὰ ἡρεμία ἀντικατέστησεν ἀποτόμως τὴν καταγιγίδα, ἣτις ἐμαίνετο ἐν τῇ καρδίᾳ του, ἐν τῇ ψυχῇ του, ἐν τῷ ἐγκεφάλῳ του.

Ἐπανελάθε τὰς ἐρωτήσεις του, ἀλλ' ἡ φωνή του δὲν ἔτρεμε πλέον.

B'

Ὅπλου ἐκλογή.

— Καλλιουέ, ἠρώτησεν ὁ κόμης, πόθεν ὁ ὑποκόμης Δεβιλλεδιού εἰσῆλθεν εἰς τὸ ἄλσος ;

— Διὰ τῆς μικρᾶς θύρας, ἡ ὁποία εἶναι παρὰ τὴν κυνηγετικὴν σκιαᾶ.

— Ἄλλ' ἡ θύρα ἐκείνη ἦτο κεκλεισμένη.

— Ναί, μὲ διπλοῦν μάλιστα κλειδογύρισμα.

— Ὁ ὑποκόμης λοιπὸν εἶχε κλεῖδα ;
— Ναί, ἄλλως δὲν θὰ ἐμβαινε.

— Ἦτο μόνος ;
— Δὲν τὸ πιστεύω.

— Ἐξηγήθητι.
— Ὅταν ὁ κύριος Δεβιλλεδιού, ἀφοῦ ἐμβῆκεν, ἔκλειε τὴν θύραν, ἤκουσα δύο ἄλογα νὰ χρεμετίζουν καὶ νὰ κτυποῦν τὴν γῆν μὲ τοὺς πόδας των ἀπὸ τὸ ἔξω μέρος τοῦ τοίχου. Ἄλλᾳ, διὰ νὰ ἦναι δύο ἄλογα, πρέπει νὰ εἶχε μαζί του καὶ ὑπηρέτην.

— Ὁ συλλογισμός σου εἶναι λογικός.

Ὁ Καλλιουέ ἠγνόει τί ἐσήμαινεν ἡ λέξις λογικός, ὅθεν δὲν ἀπεκρίθη.

Ὁ κόμης ἐξηκολούθησεν :

— Ἦκολούθησας τὸν ὑποκόμητα ;
— Ναί, κύριε κόμη.

— Ποῦ ὑπῆγεν ;
— Ὁ ὑποκόμης ἄρχισε νὰ περιπατῆ ταχέως, λαβὼν τὸν δεξιὸν δρομίσκον, ὁ ὅποιος φέρει εἰς τὸν πύργον. Ὁ κρότος τῶν βημάτων του ἐσυγγέετο μὲ τὰς βροντάς. Ἦτο τυλιγμένος μὲ μαῦρον μανδύαν καὶ ἐπεριπάτει πλησίον εἰς τὰ δένδρα, ὥστε χωρὶς τὸ φῶς τῶν ἀστραπῶν, τὸ ὅποιον μὲ ἔκαμεν ἀπὸ καιρὸν εἰς καιρὸν νὰ τὸν βλέπω, δὲν θὰ εἰζευρα ἂν ἦτο ἐμπρὸς ἡ ὀπίσω.

— Καὶ ἔπειτα ;
— Ἐπειτα ἔφθασεν εἰς τὴν ἀριστερὰν πτέρυγα, ἐκεῖ ὅπου εἶναι ἡ θύρα τῆς κλίμακος, ἡ ὁποία φέρει εἰς τὰ δώματα τῆς κυρίας κομῆσης . . .

— Εἶχε καὶ τὴν κλεῖδα τῆς θύρας ἐκείνης ;

— Ὀχι.

— Τότε τί ἐπραξε ;
— Ἐφερε τὴν χεῖρα εἰς τὸ στόμα καὶ ἐξέβαλεν ἀδύνατον καὶ μακρὰν κραυγὴν, ἡ ὁποία ὠμοίαζε μὲ κραυγὴν νυκτερινοῦ ὀρνέου τόσον πολὺ, ὥστε καὶ ἐγὼ κατὰ πρῶτον ἠπατήθην.

— Ἄ !
— Τὴν κραυγὴν ταύτην ἐπανελάθε τρίς, καὶ τότε ἐνόησα ὅτι ἦτο σύνθημα.

— Ἐπειτα ;
— Τὸ παράθυρον ἠνοίχθη . . .

— Ποῖον ;
— Ἐκεῖνο, τὸ ὅποιον εἶναι εἰς τὸ μέσον τοῦ μεγάλου ἀνδῆρου. Μέσα εἰς τὸ σκότος εἶδα μίαν μορφήν, τὴν ὁποίαν δὲν ἠμπόρεσα νὰ διακρίνω, καὶ ἡ ὁποία ἐφαίνετο κύπτουσα ὡσὰν νὰ ἐζήτει νὰ ἰδῆ μέσα εἰς τὸ σκότος. Ὁ κ. Δεβιλλεδιού εἶδε καὶ αὐτὸς τὴν μορφήν καὶ εἶπε χαμηλῆ τῆ φωνῇ : « — Ναί, ἐγὼ εἶμαι. »

— Τότε κάτι τι ὠλίσθησεν εἰς τὸν τοῖχον ἐκκτυλισσόμενον. Ὁ ὑποκόμης ἤρπασεν αὐτὸ καὶ εὔρεθην εἰς τὸ ἄνδρον.

— Ἐρριψαν εἰς αὐτόν κλίμακα ἐκ σχοινίου. Δὲν εἶναι ἀληθές ;

— Μάλιστα.
— Ἐβεβαιώθης ;

— Ἐπλησίασα εἰς τὸν τοῖχον καὶ ἔπιασα τὸ σχοινίον.

— Ποῦ καλὰ, εἶπεν ὁ κ. Δεβεζαί, πολὺ καλὰ εἶσαι ἀφωσιωμένος φίλος, ἀγαθὸς καὶ πιστὸς ὑπηρέτης.

Νέον μειδιάμα διέστειλε τὰ χεῖλη τοῦ δασοφύλακος. Τὸ μειδιάμα ἐκεῖνο ἦτο ἀπαισιώτερον καὶ ἀπειλητικώτερον τῶν ἄλλων.

Ἄλλ' ἐξηφανίσθη ἀμέσως, χωρὶς ὁ κόμης νὰ τὸ ἐννοήσῃ.

Ὁυτος ἐφάνη ἐπὶ μικρὸν σκερθεῖς, εἶτα εἶπεν :

— Πάρε αὐτὸ τὸ κηρίον, Καλλιουέ.

Ὁ δασοφύλαξ ὑπήκουσεν.
— Φώτισον.

Ὁ Καλλιουέ ὕψωσε τὸ κηρίον.
— Πῆγαινε ἐμπρός.

Ὁ Καλλιουέ ἐποίησεν ἕν βῆμα.
— Ποῦ πηγαίνομεν ;

— Εἰς τὸν θάλαμόν μου.
Ὁ Καλλιουέ ἐγίνωσκε καλῶς τὸν δρόμον, ὅθεν ἔσπευσε ν' ἀνοίξῃ θύραν τινά, ἄγρουσαν εἰς διάδρομον, φέροντα εἰς τὰ ἰδιαιτέρα δώματα τοῦ κ. Δεβεζαί.

Ὁ κόμης, βαδίζων ὀπισθεν τοῦ Καλλιουέ, εἰσῆλθεν εἰς εὐρεῖαν αἴθουσαν, πολυτελῶς ἐπιπλωμένην, ἀλλὰ πένθιμον. Ἡ κλίνη, μεσαιωνικοῦ ρυθμοῦ, ἦτο τοποθετημένη ἐπὶ εἵδους τινός ἰκριώματος, ἔχοντος τρεῖς βαθμίδας· ἦτο ἐκ ξύλου δρυὸς γεγλυμμένου, εἶχε δὲ τὰς στήλας συνεστραμμένας καὶ οὐρανὸν ἐκ πολυτελοῦς ὑφάσματος.

Βαρῆα παραπετάσματα ἐκ μεταξωτοῦ ὑφάσματος τῶν Ἰνδιῶν, χρώματος κιτρίνου, ἐκάλυπτον κατὰ τὸ ἡμισυ τὴν τε κλίνην καὶ τὰ παράθυρα. Αἱ ἔδραι, αἱ ὑψηλαὶ μετ' ἐρείσινώτων καὶ στεμματοῦχοι πολυτρόναι, ἦσαν, ἐπίσης καὶ ἡ κλίνη, ἐκ ξύλου δρυὸς γεγλυμμένου.

Ἐπὶ τῶν τοίχων ἦσαν ἀνηρτημένα παντοειδῆ ὄπλα, πάσης ἐποχῆς καὶ πάσης χώρας. Ἐκεῖ ἦσαν αἱ λόγχαι, τὸ ρόπαλον καὶ αἱ σπάθαι τῶν ἵπποτων ἢ κυρτὴ μάχαιρα τῶν Ἀραβῶν· τὸ μαλαισιανὸν ἐγχειρίδιον· τὸ Ἰνδικὸν χαντσάριον ἢ τροχοφόρος καραβίνα· τὸ ἀρκουμβούζον· τὸ μουσκέτον· τὸ τρομπόμιον· νέα πυροβόλα ἐκ τῶν καλλιτέρων ὄπλοποιείων τοῦ Λονδίνου καὶ τῶν Παρισίων· πιστόλια ἐριππίου, σκοποβολῆς καὶ τῶν θυλακίων.

Ἦσαν, ἐν ἐνὶ λόγῳ, καὶ πλῆθος ἄλλων ὄπλων, ὧν ἡ ἀπαριθμησις θὰ ἦτο λίαν μακρὰ· σπάθαι, ἐγχειρίδια καὶ θηρευτικαὶ μάχαιραι.

Ὁ κόμης πλησιάσας εἰς τὸν τοίχον εἶπεν:

— Φέξε ἐδῶ, Καλλιουέ.

Ὁ Καλλιουέ ἐπλησίασεν. Εἰς τὴν ζωρὰν τοῦ κηρίου φλόγα, ὁ ἐστιλθωμένος χάλυψ τῶν ξιφῶν, αἱ βραχεῖαι καὶ τριγωνικαὶ χρυσοποικιλτοὶ λεπίδες τῶν ἐγχειριδίων, αἱ τὴν λαβὴν διὰ χρυσοῦ καὶ ρουβινίων κεκοσμημένην ἔχουσαι ἀραβικαὶ σπάθαι, ἀνέπεμψαν μυριάδας σπινθήρων.

Ὁ κ. Δεβεζαὶ ἐξήτασεν ἐπὶ μακρὸν τὰ ὄπλα ἐκεῖνα. Ἐκ τοῦ πλούτου ἐκείνου τῶν φονικῶν ὀργάνων ἠγνόει τί νὰ ἐκλέξῃ.

Ἐπὶ τέλους, ἀποφασίσας, ἔλαβε δύο κάλλιστα ξίφη μονομαχίας, ἐπιμελῶς ἠκονισμένα.

Ὁ Καλλιουέ, ἰδὼν ταῦτα, συνέσπασε τὰς ὀφρῦς καὶ ἀνύψωσε τοὺς ὤμους.

Ὁ κόμης ἐξήτασε καλῶς τὴν αἰχμὴν καὶ τὴν λαβὴν τῶν ξιφῶν, εἶτα θέσας αὐτὰ ὑπὸ τὴν μασχάλην ἔνευσεν εἰς τὸν Καλλιουέ νὰ λάβῃ αὐτὴν τὸν δρόμον τῆς βιβλιοθήκης· ἀλλ' οὗτος δὲν ἐκινήθη.

— Ἐ! εἶπεν ὁ κόμης, δὲν μὲ ἐνόησες;

— Σὰς ἐνοῶ κάλλιστα.

— Τότε τί περιμένεις;

Ὁ δασοφύλαξ ἐφάνη δισταζών· ἀλλ' ὁ δισταγμὸς αὐτοῦ ὑπῆρξε βραχύτατος.

— Κύριε κόμη, εἶπεν ἀποφασιστικῶς, μίαν ἐρώτησιν.

— Μίαν ἐρώτησιν;

— Τί θὰ κάμετε αὐτὰ τὰ λιλιὰ;

Καὶ ταῦτα λέγων ὁ Καλλιουέ ἐδείκνυε τὰ δύο ξίφη.

— Καὶ μὲ ἐρωτᾶς; ἀπήντησεν ὁ κόμης ἔκθαμβος.

— Διάτανε, ναί.

— Ἐπίστευα ὅτι θὰ κατῶρθωνες νὰ μαντεύσῃς...

— Ἀκριβῶς, διότι φοβοῦμαι ὅτι ἐμαντεύσα, ἐρωτῶ.

— Πιστεύεις λοιπόν, ὅτι ὁ ὑπόκομης Ἀρμάνδος Δεβιλλεδιού θὰ ἐξέλιθῃ τοῦ ἄλλους ὡς εἰσῆλθε; χωρὶς νὰ μὲ συναντήσῃ διερχόμενος;

— Ὁχι, μὰ ὄλους τοὺς διαβόλους, δὲν τὸ πιστεύω!...

— Καὶ δὲν ἐννοεῖς εἰς τί θὰ χρησιμεύσωσιν αὐτὰ τὰ ξίφη;

— Χρειαζόνται καλὰ πιστόλια καὶ ὄχι αὐτὰ τὰ παιγνιδάκια.

— Πιστόλια;

— Βεβαίως.

— Καὶ διατί;

— Διότι μία σφαῖρα μολύβδου κτυπᾷ ἀσφαλῆστερον παρὰ ἡ ἄτσαλένια λεπίδα...

— Ἄλλ' εἶναι ἀδύνατον νὰ μονομαχήσωμεν μὲ πιστόλια ἐν τῷ σκότει...

— Νὰ μονομαχήσετε; ἐπανελάθεν ὁ Καλλιουέ μεθ' ὕψους ἀνθρώπου μὴ ἐννοοῦντος.

— Ἀναμφιβόλως.

— Τί! ἀνέκραξεν ὁ δασοφύλαξ... σκοπεύετε νὰ μονομαχήσετε μὲ τὸν ὑπόκομητα Δεβιλλεδιού;

— Ἀχρι θανάτου.

Ὁ Καλλιουέ ἀνύψωσεν αὐτὴν, ἀλλὰ βιαϊότερον τὴν φορὰν ταύτην, τοὺς ὤμους.

— Κύριε κόμη, εἶπε μετὰ παραδόξου πικρίας, ἦτις ἔκαμε τὸν κύριον Δεβεζαὶ ν' ἀνάσκιρτήσῃ... ὁ κύριος Δεβιλλεδιού σὰς ἠπάτησε, δὲν εἶναι ἀληθές;

— Τὸ γνωρίζεις πολὺ καλά, Καλλιουέ... ἀπήντησεν ὁ κόμης διὰ φωνῆς ἀπαισίας.

Ὁ δασοφύλαξ ἐξηκολούθησεν:

— Καὶ σὰς ἔκλεψε, δὲν εἶναι ἀληθές;... τὴν τιμὴν σὰς καὶ τὴν εὐτυχίαν σὰς...

— Ναί, τὴν τιμὴν μου... λέγεις τὴν ἀλήθειαν, Καλλιουέ...

— Ἡ πληγὴ εἶναι βαθεῖα καὶ σκληρὰ, καὶ ὑποφέρετε πολὺ...

— Ναί, πολὺ, ἐψιθύρισεν ὁ κόμης, οὐ ἡ ἀγωνία ἠῤῥαξεν ἀνὰ πᾶσαν λέξιν τοῦ δασοφύλακος.

— Λοιπὸν εἶπεν οὗτος, καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ του ἐξήστραψαν ἀγρίως—ὅταν ἕνας ἄνθρωπος σὰς ἔκαμε τόσον κακόν, καὶ ὁ ἄνθρωπος οὗτος εἶναι εἰς τὴν ἐξουσίαν σὰς... δὲν πρέπει νὰ μονομαχήσετε μὲ αὐτόν, ἀλλά... νὰ τὸν φονεύσετε...

— Δολοφονία!... ἀνέκραξεν ὁ κύριος Δεβεζαὶ.

— Ὁχι· ἐκδίκησις.

— Θὰ ἦτο χαμέρπεια!...

— Ὁχι, δικαιοσύνη!

— Ἄρκει, Καλλιουέ, ἀρκει!

— Ὁχι, κύριε κόμη, θέλω νὰ τελειώσω!... Ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος σὰς ἀφαιρεῖ ὅ,τι ἀγαπούσατε περισσότερο εἰς τὸν κόσμον!... σὰς κλέπτει τὴν ἀνάπαυσιν τῶν νυκτῶν σὰς... τὴν ἐλπίδα τῶν γηρατειῶν σὰς... τὴν καρδίαν τῆς συζύγου σὰς... ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος εἶναι κλέπτης... καὶ τὸν κλέπτην τὸν φονεύουν!

Ἐνῶ ὁ δασοφύλαξ ὠμίλει οὕτως ἡ δικητικὴ καὶ πλήρης ζωηρότητος φωνὴ του ἐφάνετο ὡσεὶ ἐμαστίγου τὸ πρόσωπον τοῦ κυρίου Δεβεζαὶ.

Οὗτος ἐφάνετο κλονούμενος· τὸ πρόσωπόν του ὠχρὰ καὶ καθίστατο πορφυροῦν τὰυτόχρονως.

— Ἴσως ἔχεις δίκαιον, Καλλιουέ, ἐψέλισεν ἐπὶ τέλους... Ἀλλά, καθὼς βλέπεις, δὲν θὰ ἠδυνάμην... ποτέ... ὄχι... ποτέ... νὰ κτυπήσω ἐκ τῶν νώτων ἐχθρὸν ἄσπλον...

— Κάμετε καθὼς θέλετε, κύριε κόμη... ἀπήντησεν ὁ δασοφύλαξ ψυχρῶς... Εἶσθε κύριος...

Καί, χωρὶς νὰ προσθήσῃ λέξιν, ἠνέφεξε

τὴν θύραν καὶ ἀκολουθούμενος ὑπὸ τοῦ κόμητος ἐπατήθη εἰς τὴν βιβλιοθήκην.

Ἐπιθείς δὲ τὸ κηρίον ἐπὶ τῆς τραπέζης, ἔλαβε τὴν καραβίαν του, ἣν εἶχεν ἀφήσῃ εἰς τὴν γωνίαν καὶ περιέμενεν.

Πέντε λεπτὰ παρήλθον ἐν τῇ βαθυτέρᾳ σιγῇ.

— Ἐμπρός... εἶπεν ἐπὶ τέλους ὁ κ. Δεβεζαὶ... σὲ ἀκολουθῶ.

— Ποῦ θὰ ὑπάγωμεν;

— Εἰς τὴν θύραν τοῦ ἄλλους.

Ὁ Καλλιουέ προεπορεύθη.

Τὴν στιγμὴν, καθ' ἣν οἱ δύο οὔτοι κατέλιπον τὸν πύργον, ὅπως εἰσέλθωσιν εἰς τὸ ἄλλος, ἡ θύελλα, ἣτις ἐφάνη ἐπὶ στιγμὴν κατευνασθεῖσα, ἤρξατο αὐτὴν μαινομένη ἀγρίως.

Τὰ προαιώνια δένδρα τοῦ ἄλλους, ὠθούμενα πρὸς ἄλληλα, ὑπὸ τῆς λαίλαπος, καὶ καμπτόμενα, δίκην καλάμων, συνέκρουον τοὺς κλώνας αὐτῶν, οἵτινες κατέπιπτον τεθραυσμένοι καὶ κατεκάλυπτον τὸ ἔδαφος. Αἱ δρυὲς καὶ αἱ κυπάρισσοι ἠκούοντο θραυόμεναι ὑπὸ τῆς λυσσώσης πνοῆς τοῦ τυφῶνος ἐκείνου.

Ὁ κρότος τῆς ἐπὶ τοῦ ὑγροῦ ἐδάφους πτώσεως τῶν ἠκούετο ἐν μέσῳ τοῦ φοβεροῦ βρόμου τῆς σπασμωδούσης φύσεως.

Αἱ βρονταὶ διεδέχοντο ἀλλήλας καὶ αἱ ἀστραπαὶ διέσχίζον ἀπαύστως τὰ μέλανα νέφη.

Ὁ οὐρανός, ὅμοιος πρὸς φλεγόμενον κλίβανον, περίττα τὸ μαγικόν καὶ φοβερόν θέαμα τεραστίας πυρκαϊῆς.

— Ὅποια νύξ!... ὅποια φοβερὰ νύξ!...

ἀνέκραξεν ὁ κόμης ἀκουσίως.

— Ὁ δαίμων τοῦ κακοῦ βρασιλεύει, κύριε, μέσα εἰς τὴν καταιγίδα!... ἀπήντησε μεγαλοφώνως ὁ δασοφύλαξ... προσθεῖς, βαίᾳ τῇ φωνῇ:— Ἄ! ναί, εἶναι φοβερὴ νύκτα!... φοβερὴ, ἀλλὰ κατὰλληλη διὰ τὰ ἀκόμη φοβερώτερα μυστικά, ὅπου θὰ σκεπάσῃ!...

Ἐν τούτοις ὁ κύριος Δεβεζαὶ, καταλιπὼν τὴν φλιάν τῆς τοῦ πύργου θυρίδος, ἠγωνίζετο νὰ διέλθῃ τὴν πλατεῖαν, παλαιῶν ὄλαις δυνάμεσι κατὰ τῆς θύελλης.

Ἀλλὰ τόσον μεγάλη, τόσον λυσσαλέα ἦτο ἡ ὄρμη τοῦ ἀνέμου, ὥστε μετὰ μεγάλης βραδύτητος καὶ ἀγωνίας κατῶρθου νὰ προχωρήσῃ.

Ἐπὶ τέλους, ὁ τε κόμης καὶ ὁ δασοφύλαξ ἐφθασαν εἰς τὸ ἄλλος, εἶτα εἰς τὸν τοίχον τοῦ περιβόλου, καὶ ὑπὸ τούτου προστατευόμενοι κατὰ τοῦ ἀνέμου ἐποθετήθησαν παρὰ τὴν θηρευτικὴν σκιαδα, εἰς μικρὰν ἀπόστασιν ἀπὸ τῆς μικρᾶς θύρας, δι' ἣς εἶχεν εἰσέλθῃ ὁ κύριος Δεβιλλεδιού.

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν, μεγάλη ἀστραπὴ διηυλάκωσε τὸν οὐρανόν, ὡς ξίφος ἐξολοθρευτικῶν ἀγγέλων. Καὶ ταῦτο χρόνως ἠκούσθη φοβερὰ βροντὴ, ὅμοια πρὸς τὴν σύγχρονον ἐκπυροσκόρησιν εἰκοσι τηλεβόλων.

Στήλη πυρὸς ἐφάνη ταλαντευομένη ἀνωθι τοῦ ἄλλους, καὶ ὁ κεραυνὸς ἐξερράγη ἐξωθεν τοῦ τοίχου εἰς δύο βημάτων ἀ-

πόστασιν ἀπὸ τοῦ μέρους ἔνθα ἴσταντο ὁ κόμης καὶ ὁ Καλλιουέ.

Γ'

Ὡς εὖ παρέστητε!

Εἰς τὴν σμαραγῆν τοῦ κεραυνοῦ, ἀπῆντησαν χρεμετισμοὶ τρόμου, οὓς διεδέξατο κρότος ὀρμητικοῦ καλπασμοῦ δύο ἵππων, φευγόντων διὰ τῆς πεδιάδος.

— Ἀκούεις, Καλλιουέ; ἠρώτησεν ὁ κόμης.

— Μάλιστα... ἀπῆντησεν ὁ δασοφύλαξ.

— Τί σημαίνει ὁ κρότος ἐκεῖνος;

— Οἱ ἵπποι τοῦ κυρίου Βιλλεδιού ἐτρόμαξαν καὶ φεύγου.

Ὁ Καλλιουέ δὲν ἠπατάτο.

Τρομάξαντες ἐκ τοῦ πρό τῶν ποδῶν αὐτῶν ἐκραγέντος κεραυνοῦ, οἱ ἵπποι τοῦ ὑποκόμητος ἔφυγον, ὡσεὶ κατελήφθησαν ὑπὸ σκοτιδίνης, παρασύραντες τὸν ἵπποκόμον, ὅστις ἔφιππος ἐπὶ τοῦ ἐνὸς αὐτῶν ἐκράτει τὸν ἕτερον ἐκ τοῦ χαλινού.

Ἐπὶ τινὰς στιγμὰς ἔτι διεκρίνετο, ἐν μέσῳ τοῦ βρόμου τῆς καταγίδος, ὁ γδοῦπος τοῦ κατεσπυσμένου καλπασμοῦ τῶν ἀπομακρυνόμενος.

Αἴφνης κραυγὴ ὀξεῖα ἠκούσθη — μία μόνη, ἀλλὰ φοβερά, ἐπέκλησις ὑπερτάτης ἀπελπισίας καὶ ἀγωνίας, — καὶ οὐδὲν πλέον, — πλὴν τῆς λυσσώδους πνοῆς τοῦ ἀνέμου καὶ τοῦ τριγμοῦ τῶν θραυομένων δένδρων καὶ τοῦ βρόμου τῆς βροντῆς.

— Ὡ! ὦ!... ἐψιθύρισεν ὁ Καλλιουέ.

— Τί τρέχει; ἠρώτησεν ὁ κόμης.

— Συνέβη δυστύχημα.

— Πιστεύεις;

— Εἶμαι βέβαιος.

— Ποῦ;

— Ἐκεῖ κάτω.

Καὶ ὁ Καλλιουέ ταῦτα λέγων ἐδείκνυε τὸ σημεῖον τοῦ ὀρίζοντος, ὅθεν ἠκούσθη ἡ ἀπελπιστικὴ κραυγὴ.

— Καὶ ποῖον δυστύχημα;... ἠρώτησεν ὁ κόμης.

— Ὁ Λεῖγερ εἶναι βαθὺς καὶ ἔχει ὄχθας ἀποτόμους. Τὸ σκοτάδι εἶναι πυκνόν... Οἱ ἵπποι ἦσαν φοβισμένοι...

Ὁ Καλλιουέ διεκόπη καὶ ἔτεινεν ἐπὶ τινὰ λεπτὰ τὸ οὖς... εἶτα ἐξηκολούθησε λέγων διὰ φωνῆς ἀπαισίας:

— Κανεὶς ἀπὸ τοὺς ἀναχωρήσαντας ἀπόψε ζωντανούς ἀπὸ τὸν πύργον τοῦ Βιλλεδιού δὲν θὰ ἐπιστρέψῃ πλέον...

Ὁ κύριος Δεβεζαὶ ἐστέναξεν, ἀλλὰ δὲν ἀπεκρίθη.

— Εἰς τὸ ὕστερον, τόσοσιν τὸ καλλίτερον... ἐξηκολούθησε λέγων, βιαῖα τῆ φωνῆ ὁ δασοφύλαξ, τόσοσιν τὸ καλλίτερον! δὲν θὰ ὑπάρχουν μάρτυρες τῶν συμβάντων τῆς νυκτὸς ταύτης...

Καὶ ταῦτα εἰπὼν, κατεβίβασεν ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν του τὸν ἐκ κατειργασμένου δέρματος πῖλόν του καὶ στηριχθεὶς ἐπὶ τῆς καρβίνας του ἔμεινεν ἀκίνητος καὶ ἀφωνος.

Ὁ κ. Δεβεζαὶ, ἐστηριγμένος ἐπὶ τῆς μικρᾶς θύρας, ἦτο βεθυθισμένος εἰς βαθεῖας καὶ ἀπεγνωσμένας σκέψεις.

Ὅτε ἀστραπὴ τις ἔρριπτεν ἐπὶ τοῦ προσώπου του τὸ φευγαλέον αὐτῆς φῶς, θὰ ἠδύνατό τις ν' ἀναγνώσῃ ἐπ' αὐτοῦ λύπην μᾶλλον ἢ ὀργήν. Ἐνίοτε δάκρυ διήρχετο λάθρα διὰ τῶν ἡμιανοίκτων βλεφάρων του, τὰ δὲ χεῖλη του ἐπανελάμβανον χαμηλῆ τῆ φωνῆ καὶ μετὰ βαθυτάτης καὶ ἀφάτου πικρίας:

— Ὡ! Μαργαρίτα!... Μαργαρίτα!...

Τὰς λέξεις ταύτας, καίπερ ἀσθενεστάτη τῆ φωνῆ ρηθείσας, ἤκουσεν ὁ Καλλιουέ, καὶ οἱ ρῶθωνες αὐτοῦ ἐξωγκώθησαν· τὸ πρόσωπόν του ἔλαβεν ἔκφρασιν σχεδὸν ἀγρίαν· οἱ λευκοὶ καὶ ὀξεῖς ὀδόντες του, οἱ ἀρχαιοὶ ὡς οἱ τοῦ λύκου, ἔδηξαν τὰ χεῖλη του ἄχρι αἱματος· τὰ ὄμματα του ἐξήστραψαν· ἐκίνησεν ἀπαισίας τὴν κεφαλὴν καὶ διὰ φωνῆς ἀδιακρίτου σχεδὸν ἐψιθύρισεν:

— Μαργαρίτα καὶ Σωσάννα!.. Δεβεζαὶ καὶ Καλλιουέ!.. δύο ἔρωτες!.. δύο προδοσῖαι!.. καὶ δύο ἐκδικήσεις!

.....

Μία ὥρα παρήλθε, μακρὰ ὡς ἡμέρα, ὡς ἔτος, ὡς αἰὼν!

Κατὰ τὰς ἐξήκοντα αἰωνιότητος τῆς ἀτελευτήτου ἐκείνης ὥρας, ὁ κόμης Δεβεζαὶ ἠσθάνθη ἀπάσας τὰς βασάνους, ὡς ἀνθρωπίνῃ καρδίᾳ δύναται νὰ αἰσθανθῇ.

Κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ὥρας ἐκείνης, ἠσθάνθη κατὰ πρῶτον τὰ ὀξέα, σπαρακτικὰ, δηλητηριώδη δῆγματα τοῦ ὄφους τῆς ζηλοτυπίας, οὐ τινος οἱ φλογεροὶ ὀδόντες ἐνεπήγνυοντο εἰς τὰ ζωτικώτερα καὶ τὰ μᾶλλον εὐαίσθητα μέρη τῆς καρδίας του.

Σατανικὴ φαντασμαγορία! Ἐβλεπε τὴν σύζυγόν του, τὴν προσφιλῆ αὐτῷ Μαργαρίταν—ἐκείνην, ἣν τὴν προτεραιὴν ἔτι ἐπίστευε τὴν πιστοτέραν καὶ ἀγνωστέραν τῶν συζύγων,—ἐν ταῖς ἀγκάλαις ἄλλου, παράφρονος ἐκ τῆς ἡδονῆς, μεθύουσας ἐξ ἔρωτος, νὰ προτείνῃ τὰ δροσερὰ καὶ μειδιῶντα χεῖλη τῆς εἰς τὰ φλογερὰ φιλήματα ἐραστοῦ!

Ὅχι, τοῦτο δὲν ἦτο πιστευτόν!

Ἄλλ' ἡ ἀπόδειξις ἦτο ἐκεῖ, φοβερά, ἀναμφισβήτητος, κεραυνοβόλος... ὦ! ἦτο ν' ἀποθάνῃ τις!

Ἡ Μαργαρίτα ἔφερον ἐν ταῖς λαγύσιν αὐτῆς τέκνον, καρπὸν κατηραμένου ἔρωτος!...

Ἡ Μαργαρίτα!... ἡ ξανθόκομος, ἡ κυανόφθαλμος, ἡ ἀγνωμέτωπος, ἡ τὸ βλέμμα ἔχουσα τόσοσιν θελκτικόν!

Ἐν αὐτῇ τὰ πάντα ἦσαν ψεῦδος!

Τὸ βλέμμα τῆς, τὸ μέτωπόν τῆς, τὰ χεῖλη τῆς ἐψεύδοντο!... Ὁ ἄγγελος ἦτο δαίμων!...

Ἴδου τί ἐσκέπτετο ὁ κύριος Δεβεζαὶ· καὶ καθ' ὅσον αἱ σκέψεις αὐταὶ διήρχοντο τοῦ ἐγκεφάλου του, ὡς θύελλαι πυρός, ἡ τοῦ προσώπου του ὠχρότης καθίστατο πελιδνοτέρα, ἡ χεὶρ του ἔσφιγγε σπασμωδικῶς τὰς τῶν ξιφῶν λαβὰς, καὶ ἡ ἀσθεστος τῆς ἐκδικήσεως δίψα κατελάμβανεν ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον τὴν ψυχὴν του.

Αἴφνης ὁ Καλλιουέ, ποιήσας ἐν βῆμα

πρὸς τὸν κύριόν του, ἔθιξε τὸν βραχίονα αὐτοῦ.

Ὁ κόμης, ἀποσπασθεὶς οὕτως ἀποτόμως ἀπὸ τῶν ἀλγεινῶν αὐτοῦ σκέψεων, ἀνεσκίρτησεν.

— Τί;... εἶπε... τί θέλεις;

Ὁ Καλλιουέ ἔθετο τὸν δάκτυλον ἐπὶ τοῦ στόματός του, ἀλλὰ σκεφθεὶς ὅτι ὁ κόμης ἔνεκα τοῦ σκότους δὲν εἶχεν ἰδῆ ἴσως τὸ ἐκφραστικὸν ἐκείνο κίνημα προσέθετο χαμηλῆ τῆ φωνῆ:

— Σιωπῆ!

Ὁ κόμης, κλίνας εἰς τὸ οὖς τοῦ Καλλιουέ, ἠρώτησεν:

— Τί τρέχει;

— Προσέξατε καλά.

Ὁ κύριος Δεβεζαὶ ἔτεινε τὸ οὖς.

Ὅτε ὁ βρόμος τῆς θυέλλης ἐσίγα ἐπὶ ἐν δευτερόλεπτον, ἠκούετο ἀσθενῆς τις ψόφος, — κρότος βήματος ἐλαφροῦ πλησιαζόντος, ὅφ' ὁ ἔτριζεν ἡ ἄμμος τοῦ διαδρόμου.

Ἡ καρδία τοῦ κόμητος δὲν ἔπαλλε πλέον.

— Εἶναι ἐκεῖνος! εἶπεν ὁ Καλλιουέ.

Τὰ βήματα καθίσταντο μᾶλλον εὐδιάκριτα.

— Ἡμισυ ἀκόμη λεπτόν, καὶ θὰ ἦναι ἐδῶ, προσέθετο ὁ δασοφύλαξ.

Ταυτοχρόνως, καὶ ὡσεὶ ἤθελε νὰ βεβαιώσῃ τοὺς λόγους τοῦ Καλλιουέ, ὁ κεραυνὸς ἐξεράγη, καὶ ἀστραπὴ ἠυλάκωσεν ἀπὸ ἄκρου εἰς ἄκρον τὸ στερέωμα.

Ἐν στιγμιαίᾳ πλημμύρᾳ τοῦ φωτὸς ἐκείνου, εἶδον ἄνδρα, τετυλιγμένον ἄχρι τῶν ὀφθαλμῶν ἐντὸς μέλανος μανδύου, νὰ βαδίζῃ πρὸς τὴν μικρὰν θύραν τοῦ ἄλλου.

Ἡ ἀστραπὴ παρήλθεν.

Τὸ σκότος κατέστη πυκνότερον ἔτι· ἀλλ' ὁ κύριος Δεβεζαὶ, εἰθισμένος ἀπὸ μίαν ἤδη ὥρας ἐν τῷ σκότει, ἠδύνατο νὰ διακρίνῃ τὰ ἀντικείμενα. Ἐλαβε λοιπὸν τὰ δύο ξίφη διὰ τῆς ἀριστερᾶς καὶ προχωρήσας ἔθετο τὴν δεξιὰν ἐπὶ τοῦ ὤμου τοῦ ἐρχομένου.

[Ἔπεται συνέχεια].

ΠΑΝ. ΠΑΝΑΣ

Μετὰ τὸ πέρας τοῦ μυθιστορήματος «Ἐκτὸς τοῦ Νόμου», ἀρξόμεθα τῆς δημοσιεύσεως ἐτέρου ὠραίου ἔργου, τῆς

ΜΑΧΗΣ ΤΟΥ ΒΕΝΕΒΕΝΤΟΥ

κατὰ μετάφρασιν ΠΑΝ. ΠΑΝΑΣ.

Τὸ μυθιστόρημα τοῦτο ἀνέδειξε τὸν συγγραφέα αὐτοῦ Γουεράτσην, ὡς πρῶτον μυθιστοριογράφον τῆς Ἰταλίας. Ἐν αὐτῷ, διὰ γλώσσης φλογερᾶς, ἀπεικονίζεται μία τῶν σπουδαιότερων ἐποχῶν τῆς Ἰταλικῆς ἱστορίας, καθ' ἣν ἡγεμῶν ἐξιταλισθεὶς πλέον ἔπεσε μαχόμενος κατὰ τῶν ξένων ἐπιδρομῶν, καὶ στιγματίζονται οἱ ἔνεκα ἰδιωτικῶν λόγων εἰς τούτους προδώσαντες τὴν πατρίδα των.

ΕΛΓΑΡΔΟΥ ΠΟΕ

Μ Ο Ρ Ε Λ Λ Α

Διήγημα.

Διὰ τὴν φίλην μου Μορέλλα ἠσθάνομαι βαθυτάτην, ἀλλὰ καὶ παραδόξον συμπάθειαν. Εἶχον γνωρίσῃ αὐτὴν τυχαίως πρὸ πολλῶν ἐτῶν καί, ἀπὸ τῆς πρώτης συναντήσεως ἡμῶν, ἡ ψυχὴ μου ἠσθάνθη φλόγας, αἵτινες ἦσαν αὐτῇ ἀγνωστοὶ πρὶν· ἀλλ' αἱ φλόγες αὗται δὲν ἦσαν αἱ τοῦ ἔρωτος, καὶ ὑπῆρξε διὰ τὸ πνεῦμά μου πικροτάτη βάσανος ἢ πάντοτε αὐξοῦσα πεποιθήσις ὅτι οὐδέποτε θὰ ἠδυνάμην νὰ ὀρίσω τὸν ὄλον ἐξαιρετικὸν χαρακτῆρά των, ἢ νὰ συστηματοποιήσω τὴν εὐσταθῆ ἔντασίν των. Καὶ ὅμως, ἡ τε Μορέλλα καὶ ἐγὼ εὐρέθημεν ἐν ἀμοιβαίᾳ ἀρμονίᾳ καὶ ἡ τύχη ἤνωσεν ἡμᾶς ἐνώπιον τοῦ ἱεροῦ βωμοῦ. Ἐγὼ οὐδέποτε ἐλάλουν περὶ πάθους· οὐδ' ἄπαξ κἂν ἐσκέφθην περὶ ἔρωτος καὶ ὅμως ἐκείνη, φεύγουσα τὴν κοινωσίαν καὶ προσκολλημένη εἰς ἐμὲ μόνον, μὲ καθίστα εὐτυχῆ. Εἶναι εὐτυχῆς ὁ ὕφιστάμενος τὴν γοητείαν... ἀλλὰ καὶ ἡ ὄνειροπόλησις δὲν εἶναι ἐπίσης εὐτυχία;

Ἡ Μορέλλα ἦτο πολυμαθεστάτη καί, ὡς ἐλπίζω ὅτι θὰ ἀποδείξω, αἱ γνώσεις τῆς δὲν ἐφαίνοντο δευτέρας τάξεως· ἡ ἰσχὺς τοῦ πνεύματος αὐτῆς ἦτο τεραστία. Ἀνεγνώρισα τοῦτο ἀμέσως καὶ πολλάκις ἐγενόμην μαθητῆς τῆς. Ἐν τούτοις, δὲν ἐβράχυνα νὰ ἐννοήσω ὅτι ἡ Μορέλλα, ἴσως ἔνεκα τῆς ἐν Πρεσβυόργῳ συμπληρωθείσης ἐκπαιδευσεώς τῆς, ἡρμήνευεν ἐνώπιόν μου πλεῖστα ὅσα τῶν θεοσοφικῶν ἐκείνων συγγραμμάτων, ἅτινα θεωροῦνται γενικῶς ὡς τὸ ἀνθος τῆς πρώτης γερμανικῆς γραμματολογίας. Τὰ βιβλία ταῦτα, διὰ λόγους, οὓς ἐγὼ δὲν ἠδυνάμην νὰ ἐννοήσω, ἀπετέλουν τὰς σταθερὰς καὶ προσφιλεῖς μελέτας τῆς. — Ἄν δέ, προϊόντος τοῦ χρόνου, ἀπετέλεσαν καὶ τὰς ἰδικὰς μου, τοῦτο δέον ν' ἀποδοθῆ εἰς τὴν ἀπλῆν, ἀλλ' ἀποτελεσματικὴν ἐπίδρασιν τῆς ἔξεως καὶ τοῦ παραδείγματος.

Ἄν δὲν ἀπατώμαι, εἰς ταῦτα τὸ λογικόν μου οὐδόλως σχεδὸν ἀνεμίγη. Αἱ πεποιθήσεις μου — ἂν ἐννοῶ ἑμαυτὸν — οὐδόλως ἐβασίζοντο ἐπὶ τοῦ ἰδανικοῦ, καὶ οὐδεὶς θὰ ἠδύνατο ν' ἀνακαλύψῃ — ἂν μὴ ἀπατώμαι μεγάλως — ἐν τοῖς ἀναγνώσμασί μου, οὐδὲ τὴν ἐλαχίστην ἀντανάκλασιν τοῦ μυστικισμοῦ... οὔτε ἐν τοῖς ἔργοις μου, οὔτε ἐν τοῖς στοχασμοῖς μου. Πεισιμύνης περὶ ταύτης, ἀφῆθην τυφλῶς εἰς τὴν διεύθυνσιν τῆς συζύγου μου καὶ μετὰ καρδίας ἀτρομῆτου εἰσῆλθον εἰς τὸν λαβύρινθον τῶν σπουδῶν τῆς. Καὶ ὅτε, ἐν τῇ μέθῃ τῶν καταπραμένων ἐκείνων σελίδων, ἠσθάνομαι ἀφυπνιζόμενον ἐν ἐμοὶ κατάρτατον πνεῦμα, — ἡ Μορέλλα προχωροῦσα ἔθετε τὴν ψυχρὰν αὐτῆς χεῖρα ἐν τῇ χειρὶ μου καὶ ἐλάμβανεν ἐκ τῆς τέφρας νεκρᾶς πλέον φιλοσοφίας σκοτεινὰς

καὶ παραδόξους τινὰς λέξεις, αἵτινες ἔνεκα τῆς ἀλλοκότου ἐννοίας των, ἐχαράσσοντο βαθέως ἐν τῇ μνήμῃ μου.

Καὶ τότε, ἐπὶ μακρὰς ὥρας, ἐκαθήμενη παρ' αὐτὴν ὄνειροπολῶν καὶ γοητευόμενος ὑπὸ τῆς λιγυφθόγγου φωνῆς τῆς, ἄχρις οὐ ἡ ἀρμονία ἐκείνη ἀνεμίγνυτο μετὰ τινος τρόμου καὶ σκιά τις ἐξετείνετο ἐπὶ τῆς ψυχῆς μου. — Τότε ἐγενόμην κάτωχρος καὶ ἔτρεμον ἐνδομύχως, ὑπὸ τὴν ἐπήρειαν τῶν ὑπεργηίνων ἐκείνων ὄνειρων. Οὕτω δέ, ἡ χαρὰ μετεβάλλετο ἀποτόμως εἰς φρίκην, καὶ τὸ ἰδανικὸν τοῦ ὠραίου καθίστατο τὸ ἰδανικὸν τοῦ φοικώδους. Ἡ κοιλὰς Χινῶν ἐγένετο βραδύτερον Γέεννα.

Ἐπίστευον ὅτι ἦτο ἀνωφελὲς νὰ καθορίσω τὸν ἀκριβῆ χαρακτῆρα τῶν προβλημάτων, ἅτινα, πηγάζοντα ἀπὸ τῶν βιβλίων — ὧν ἐμνήσθην ἀνωτέρω — ὑπῆρξαν ἐπὶ μακρὸν τὸ μοναδικὸν σχεδὸν ἀντικείμενον τῆς μετὰ τῆς Μορέλλας συνδιαλέξεώς μου. Οἱ γινώσκοντες τὴν θεολογικὴν ἠθικὴν θὰ τὸ ἐννοήσωσιν εὐκόλως· οἱ δὲ ἀγνοοῦντες αὐτὴν, οὐδὲν σχεδὸν θὰ ἐνόουν. Ὁ παραδόξος πανθεισμός τοῦ Φίχτε, ἡ τροποποιηθεῖσα παλιγγενεσία τῶν πυθαγορικῶν, καὶ πρὸ πάντων ἡ τῆς ταυτότητος ἰδέα, ὅσα αὕτη ἐκτίθεται ὑπὸ τοῦ Σχέλλιγγ, ἦσαν γενικῶς τὰ θέματα, ἅτινα εἶχαν πλεῖονα θέλητρα διὰ τὴν ὄνειροπόλον Μορέλλα. Ἡ ταυτότης αὕτη, ἡ καλουμένη προσωπική, κατὰ τὸν φιλόσοφον Λῶκκε, πιστεύω, ὀρθῶς κατὰ τοῦτο κρίνοντα, συνίσταται εἰς τὴν παράτασιν τοῦ λογικοῦ ὄντος. Ἄν παραδεχθῶμεν ὅτι λέγοντες πρόσωπον ἐννοοῦμεν οὐσίαν σκεπτομένην, πεπρωκισμένην διὰ λογικοῦ καὶ συνισταμένην εἰς συνειδήσιν, συνοδεύουσαν τὴν σκέψιν, ἡ συνειδήσις αὕτη εἶναι ἡ ποιοῦσα ἡμᾶς πάντας ὅ,τι καλοῦμεν ἡμᾶς αὐτοὺς, — ἡ διακρίνουσα οὕτως ἡμᾶς ἀπὸ τῶν ἄλλων λογικῶν ὄντων καὶ παρέχουσα ἡμῖν τὴν προσωπικὴν ἡμῶν ταυτότητα. Ἄλλ' ἡ ἀρχὴ τῆς ἀτομικότητος, — ἡ γνώσις τῆς ταυτότητος ταύτης, ἡτις ἐν τῷ θανάτῳ, ἀπόλλυται ἐντελῶς, ἢ οὐ, — ὑπῆρξε δι' ἐμὲ πάντοτε πρόβλημα μεγίστου ἐνδιαφέροντος, οὐ μόνον ἔνεκα τῆς ἀνησυχητικῆς καὶ εἰς ἀμυχανίαν ἀγωγῆς φύσεως τῶν συνεπειῶν του, ἀλλὰ καὶ ἔνεκα τοῦ παραδόξου καὶ τετραγαγμένου ἡθους, δι' οὗ ἡ Μορέλλα ἐλάλει συνήθως περὶ αὐτοῦ.

Ἄλλ' ἐπῆλθεν ἐπὶ τέλους καιρὸς, καθ' ὃν τὸ μυστήριον τῆς φύσεως τῆς συζύγου μου ἐβάρυνεν ἐπ' ἐμοῦ δίκην γοητείας. Δὲν ἠδυνάμην πλέον νὰ ὑποφέρω τὴν ἐπαφὴν τῶν ὠχρῶν δακτύλων τῆς, οὔτε τὸν βαθὺν καὶ μεταλλικὸν ἦχον τῆς ἀρμονικῆς φωνῆς τῆς, οὔτε τὰς ἀστραπὰς τῶν μελαγχολικῶν ὀμμάτων τῆς. Ἐκείνη δὲν ἠγνοεῖ πάντα ταῦτα, ἀλλ' οὐδὲ τὴν ἐλαχίστην ἐπίπληξιν μοὶ ἀπέτεινε περὶ τούτου· ἐφαίνετο δὲ γινώσκουσα καὶ τὴν ἀδυναμίαν μου καὶ τὴν παραφροσύνην μου, ὡς ἀπεκάλει μειδιώσα σχεδὸν: εἰμαρμένην. Ἐφαίνετο μάλιστα γινώσκουσα αὐτὴν τὴν αἰτίαν — τὴν εἰς ἐμὲ ἀγνωστον — τῆς βαθμιαίας ἀλλοιώσεως τῆς φιλίας

μου· ἀλλ' οὐδεμίαν περὶ τούτου μοὶ ἔδιδεν ἐξήγησιν, οὐδ' ὑπαινιγμὸν κἂν ἐποίει περὶ τῆς φύσεως τῆς τοιαύτης αἰτίας. Ἐν τούτοις, ἡ Μορέλλα ἦτο γυνὴ καὶ ἔφθινεν ὀσημέραι. Μετὰ τινὰ καιρὸν, κηλὶς αἱματόχρους καὶ διαρκῆς ἐφάνη ἐπὶ τῆς παρειᾶς τῆς, καὶ αἱ γλαυκαὶ φλέβες τοῦ ὠχροῦ μετώπου τῆς ἐξωγκώθησαν. Τότε ἠσθάνθη οἰκτὸν τινὰ· ἀλλὰ μετὰ μίαν στιγμὴν συνήντησα τὴν ἀστραπὴν τῶν ὀμμάτων τῆς, ἐκδηλοῦσαν πληθὺν σκέψων, καὶ ἡ ψυχὴ μου κατεβλήθη, ὡσεὶ ὑπὸ ἀσθενείας, καὶ ἠσθάνθη τὴν σκοτοδίνην ἐκείνου, ὅστις προσήλωσε τὸ βλέμμα εἰς πένθιμον καὶ ἀνεξερεύνητον ἄβυσσον.

Πρέπει ἄρα γε νὰ εἶπω ὅτι περιέμενον μετὰ διακκοῦς καὶ βιβρώσκοντος τὴν καρμὸν πόθου τὴν στιγμὴν τοῦ θανάτου τῆς Μορέλλας; Καὶ ὅμως οὕτως εἶχεν. Ἄλλὰ τὸ ἀσθενὲς πνεῦμά τῆς εἶχε προσκολληθῆ εἰς τὴν ἐκ πηλοῦ κατοικίαν ἐπὶ μακρὰς ἡμέρας, ἐπὶ ἐβδομάδας ὀλοκλήρους, ἐπὶ ὄχληρους μῆνας, εἰς τρόπον ὥστε ἐπὶ τέλους τὰ βασανισθέντα νεῦρά μου ὑπερίσχυσαν τοῦ λογικοῦ μου. Κατελήφθην δὲ ὑπὸ μανίας, ἐπὶ τῇ τοιαύτῃ βραδύτητι, καὶ μετὰ καρδίας δαίμονος κατηράσθην τὰς ἡμέρας, τὰς ὥρας καὶ τὰ λεπτὰ τῆς πικρίας, ἅτινα ἐφαίνοντο παρατεινόμενα ἐπ' ἄπειρον, ἐνῶ ἡ εὐγενὴς αὐτῆς ὑπαρξὶς ἐφθινεν, ὡς τὸ φῶς ἐν τῇ ἀγωνίᾳ τῆς ἡμέρας.

Φθινοπωρινὴν τινὰ ἐσπέραν, ἐνῶ ὁ ἀνεμὸς ἐκοιμάτο ἐν οὐρανοῖς, ἡ Μορέλλα μὲ προσεκάλεσεν εἰς τὴν κλίνην τῆς. Πέπλος ὀμίχλης ἐκάλυπτε τὴν γῆν, καὶ θερμὸς ἀτμὸς ἐξετείνετο ἐπὶ τῶν ὑδάτων οὕτως, ὥστε βλέπων τις, διὰ τοῦ φυλλώματος τοῦ δάσους, τὰς λάμπεις τοῦ Ὀκτωβρίου θὰ ἐνόμιζεν ὅτι ὠραία ἴρις εἶχε φανῆ εἰς τὸ στερέωμα.

— Ἴδου ἡ κορωνὶς τῶν ἡμερῶν... μοὶ εἶπεν ὅτε ἐπλησίασα εἰς αὐτὴν... ἡ ὠραιότερα ἡμέρα, ὅπως ζῆση τις ἢ ὅπως ἀποθάνῃ... εἶναι ὠραία ἡμέρα διὰ τοὺς υἱοὺς τῆς γῆς καὶ τῆς ζωῆς... ἀλλ' ὠραιότερα ἔτι διὰ τὰς θυγατέρας τοῦ οὐρανοῦ καὶ τοῦ θανάτου.

Ἦσπασθην τὸ μέτωπόν τῆς, καὶ ἐκείνη ἐξηκολούθησε λέγουσα:

— Μετ' οὐ πολὺ ἀποθνήσκω, καὶ ὅμως θὰ ζήσω.

— Μορέλλα!

— Οὐδέποτε μὲ ἠγάπησας· ἀλλ' ἐκείνην, τὴν ὁποίαν ἐμίσησας ζῶσαν, θὰ λατρεύσης νεκράν.

— Μορέλλα!

— Σοὶ ἐπαναλαμβάνω, ὅτι μετ' οὐ πολὺ ἀποθνήσκω... ἀλλ' ὑπάρχει ἐν ἐμοὶ ἐχέγγυόν τι τῆς ἀγάπης — ὦ, πόσον ἀσθενοῦς ἀγάπης! — τὴν ὁποίαν ἠσθάνθης δι' ἐμὲ, μία ἄλλη Μορέλλα. Ἄλλ' αἱ ἡμέραι σου θὰ ἦναι πλήρεις ἄλγους· τοῦ ἄλγους ἐκείνου, ὅπερ εἶναι ἡ διαρκεστέρα τῶν ἐντυπώσεων, καθὼς ἡ κυπάρισσος εἶναι τὸ ζωτικώτερον τῶν δένδρων. — Διότι αἱ ὦραι τῆς εὐτυχίας σου παρήλθον, καὶ ἡ χαρὰ δὲν δρέπεται δις ἐν τῷ βίῳ, ὡσεὶ εἶδη τινὰ ῥόδων δις τοῦ ἔτους. Δὲν θὰ παίζης

πλέον μετὰ τοῦ χρόνου τὸ παιγνίδιον τοῦ γέροντος τῆς Τέω· ἡ μύρτος καὶ ἡ ἄμπελος θὰ σοὶ ἦναι ἄγνωστοί· πανταχοῦ δὲ τῆς γῆς θὰ φέρῃς μετὰ σοῦ τὸ σουδάριόν σου, ὡς ὁ μουσουλμάνος τῆς Μέκκας.

— Μορέλλα ! .. ἀνεκράξα... Μορέλλα ! πῶς τὸ εἰξέυρεις ;

Ἄλλ' ἐκείνη δὲν ἀπήντησεν· ἔκλινε τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τοῦ προσκεφαλαίου· ἔλαφρὰ φρικιάσις κατέλαβε τὸ σῶμά της, εἶτα ἐξέπνευσε... καὶ δὲν ἤκουσα πλέον τὴν φωνὴν της.

Ἐν τούτοις, ὡς προεῖπε, τὸ πλάσμα, εἰς ὃ εἶχε δώσει τὴν ζωὴν θνήσκουσα, καὶ ὅπερ δὲν ἀνεπνευσεν ἢ ὅτε ἡ μήτηρ αὐτοῦ ἔπαυσε ν' ἀναπνέῃ, — καὶ ὅπερ ἦτο θυγάτριον — ἔζησεν, ἀνεπτύχθη μάλιστα θαυμασίως καὶ κατὰ τὸ σῶμα καὶ κατὰ τὸ πνεῦμα, ὁμοιάσαν καθ' ὀλοκληρίαν τὴν μητέρα του. Τὴν κόρην ἐκείνην ἠγάπησα δι' ἔρωτος τόσον θερμοῦ, οἷον οὐδέποτε ἐπίστευον ὅτι ἠδυνάμην νὰ αἰσθανθῶ διὰ κάτοικον τῆς γῆς.

Ἄλλὰ μετ' οὐ πολὺ, ὃ ὀρίζων τοῦ ἀγνοῦ ἐκείνου αἰσθήματος ἐσκοτίσθη, καλυφθεὶς ὑπὸ τῶν πυκνῶν νεφῶν τῆς μελαγχολίας, τῆς φρίκης καὶ τῆς ἀγωνίας. Εἶπον ὅτι ἡ μικρὰ εἶχεν ἀναπτυχθῆ θαυμασίως καὶ κατὰ τὸ σῶμα καὶ κατὰ τὸ πνεῦμα. — Παράδοξος πράγματι ὑπῆρξεν ἡ τοῦ σώματος αὐτῆς ἀνάπτυξις, — ἀλλὰ φοβεραί, φοβερῶταται κί ταραχώδεις σκέψεις, αἵτινες συνεκεντρώθησαν ἐν ἐμοί, ἐπιβλέποντι τὴν διανοητικὴν αὐτῆς ἀνάπτυξιν. Καὶ ἠδύνατο νὰ συμβῆ ἄλλως, ἀφοῦ καθ' ἐκάστην ἀνεκάλυπτον ἐν ταῖς ιδέαις τῆς παιδείκης τὴν ἔφηβον δύναμιν καὶ τὰς ιδιότητάς τῆς γυναικός ; — ἀφοῦ οἱ λόγοι τῆς πείρας ἐξήρχοντο τῶν χειλέων τοῦ νηπίου ; — ἀφοῦ ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴν ἔβλεπον τὴν σύνεσιν καὶ τὰ πάθη τῆς ὄριμου ἡλικίας κατοπτριζόμενα ἐν τοῖς μεγάλοις καὶ μελαγχολικοῖς ὀφθαλμοῖς της ; — ἀφοῦ, ἐπαναλαμβάνω, τοιαῦτα παράδοξα προσέβαλλον τὰς ἐντρόμους αἰσθήσεις μου ; — ἀφοῦ ὑπῆρξεν ἀδύνατον εἰς τὴν ψυχὴν μου νὰ προσποιηθῆ περισσότερο καὶ εἰς τὰς φρικιώσας δυνάμεις μου ν' ἀπωθήσῃ τὴν βεβαιότητα ταύτην ; — Εἶναι λοιπὸν ἄξιον θαυμασμοῦ, ἂν ὑποψία φοβεραὶ καὶ ἀνησυχητικῆς φύσεως ἐνεφώλευσάν ἐν τῷ πνεύματί μου, καὶ ἂν ἀνεμιμνησκόμεν μετὰ φρίκης τὰς παραδόξους διηγήσεις καὶ τὰς βαθύτατα ἐν τῷ πνεύματί μου εἰσδυσάσας θεωρίας τῆς ἀποθανούσης Μορέλλας ; Ἀπέσπασα λοιπὸν ἀπὸ τῆς περιεργίας τοῦ κόσμου ὄν, ὅπερ ἡ Εἰμαρμένη μοὶ ἐπέβαλλε νὰ λατρεύω, καὶ ἐφύλαττον αὐτὸ αὐστηρῶς ἐν τῷ οἰκίσκῳ μου, ἐπαγρυπνῶν μετὰ ἠθικῆς ἀγωνίας ἐπὶ παντός ὅ,τι ἀπέβλεπεν εἰς τὸ προσφιλέστατον ἐκεῖνο μικρὸν πλάσμα.

Τὰ ἔτη διήρχοντο, καὶ καθ' ἐκάστην, παρατηρῶν τὸ ἄγιον, τὸ γλυκὺ, τὸ εὐγλωττον πρόσωπόν της καὶ μελετῶν τὰ σχεδὸν γυναικῶς χαρακτηριστικὰ της, ἀνεκάλυπτον νέα σημεῖα ὁμοιότητος μεταξὺ αὐτῆς καὶ τῆς μητρός της, μεταξὺ τῆς ρεμβώδους καὶ τῆς νεκρᾶς. Ἀπὸ στιγμῆς

δ' εἰς στιγμῆν, αἱ τοιαῦται τῆς ὁμοιότητος γραμμαὶ ἐλάμβανον ὑπαρξιν, πληρέστεραι, μᾶλλον καθωρισμέναι, μᾶλλον ἀνησυχητικαὶ καὶ φρικωδέστερον φοβεραὶ ἐν τῇ ὄψει των. Ὅθεν ἠδυνάμην νὰ παραδεχθῶ ὅτι τὸ μειδίαμά της ὁμοιάζε πρὸς τὸ μειδίαμα τῆς μητρός της· ἀλλ' ἡ ὁμοιότης αὕτη ἦτο ταύτοτης, ἥτις μοὶ ἐνεποίει φρίκην. — Ἦδυνάμην ν' ἀνεχθῶ τὰ ὅμματα αὐτῆς ὁμοιάζοντα πρὸς τὰ τῆς Μορέλλας· ἀλλὰ τὸ βλέμμα της εἰσέδιδε συχνάκις εἰς τὰ ἄδυστα τῆς ψυχῆς μου, ἐκφράζον τὸ παράδοξον καὶ τὴν ἔντασιν τῶν σκέψεων αὐτῆς ἐκείνης τῆς Μορέλλας. Καὶ ἐν αὐτῇ ἔτι τῇ κατατομῇ τοῦ ὑψηλοῦ μετώπου της, καὶ ἐν τοῖς βοστρύχοις τῆς μεταξοειδοῦς κόμης της, καὶ ἐν τοῖς εἰς ταύτην συνήθως βυθιζομένοις ὠχροῖς δακτύλοις της, καὶ ἐν τῷ ἀρμονικῷ, ἀλλὰ βαρεῖ, ἤχῳ τῆς φωνῆς της, καὶ πρὸ πάντων — ὦ, πρὸ πάντων — ἐν ταῖς φράσεσι καὶ ταῖς ἐκφράσεσι τῆς νεκρᾶς, ἃς ἤκουον ἀπὸ τῶν χειλέων τῆς προσφιλοῦς ζωῆς, εὕρισκον τροφὴν ιδέας, ἥτις μὲ κατεβίβρωσκε — σκόληκος, ὅστις δὲν ἤθελε ν' ἀποθάνῃ.

Δέκα ἔτη παρήλθον οὕτω, καὶ ἡ θυγάτηρ μου ἔμενεν ἔτι ἀνώνυμος ἐπὶ τῆς γῆς. — Κόρη μου καὶ ἀγάπη μου, ἦσαν τὰ συνηθῆ ὀνόματα, ἅτινα μοὶ ὑπηγόρευε συνηθῶς ἡ πατρικὴ ἀγάπη, ἐνῶ ἡ αὐστηρὰ ἀπομόνωσις ἀντέκειτο πρὸς πᾶσαν ἄλλην σχέσιν. Τὸ ὄνομα τῆς Μορέλλας εἶχεν ἀποθάνῃ μετ' αὐτῆς. Περὶ τῆς μητρός οὐδέποτε εἶχον λαλήσει εἰς τὴν θυγατέρα· μοὶ ἦτο ἀπολύτως ἀδύνατον νὰ πράξω τοῦτο, — ὥστε κατὰ τὴν βραχείαν περίοδον τῆς ὑπάρξεώς της, αὕτη οὐδεμίαν ἐντύπωσιν τοῦ ἐξωτερικοῦ κόσμου ἔλαβε, πλὴν τῶν παρεχομένων αὐτῇ ἐντὸς τῶν στενῶν ὀρίων τοῦ ἀναχωρητηρίου της.

Καὶ ὅμως, προϊόντος τοῦ χρόνου, ἡ τελετὴ τοῦ βαπτίσματος ἐπῆλθεν εἰς τὸν νοῦν μου, ἐν τῇ καταστάσει ἐκείνη τοῦ ἐκνευρισμοῦ καὶ τῆς ψυχικῆς ταραχῆς, ὡς τὸ εὐτυχὲς μέσον τῆς ἀπαλλαγῆς ἀπὸ τῶν καταλαβόντων με φόβων. Ἄλλὰ παρὰ τὴν κολυβήθραν ἐδίστασα περὶ τῆς ἐκλογῆς τοῦ ὀνόματος. Μυριάς ἐπιθέτων συνέσεως καὶ καλλονῆς, ὀνομάτων προελθόντων ἡμῖν ἐκ τῶν ἀρχαίων καὶ τῶν νεωτέρων χρόνων, ἀπὸ τῆς πατρίδος μου καὶ τῆς ἄλλοδαπῆς, συνωστίζοντο ἐπὶ τῶν χειλέων μου, μετὰ πλήθους ἄλλων ἐκφραζόντων εὐγένειαν ψυχῆς καὶ ἀγαθότητα.

Τίς λοιπὸν μοὶ ἐνέπνευσε τότε τὴν ιδέαν νὰ ἐπικαλεσθῶ τὴν μνήμην τῆς πρὸ τοσοῦτου χρόνου κηδευθείσης νεκρᾶς ; Ποῖος δαίμων μὲ ὤθησε νὰ προφέρω λέξιν, ἥς ἠανάμνησις ἔφερε πάντοτε τὸ αἶμα κατὰ χεῖμαρρους ἀπὸ τῆς κεφαλῆς εἰς τὴν καρδίαν μου ; Ποῖον κακοποιὸν πνεῦμα ἐλάλησεν ἀπὸ τῶν ἀδύτων τῆς ψυχῆς μου, ὅτε, ὑπὸ τῶς σκοτεινοῦς θόλους τοῦ ναοῦ καὶ ἐν τῇ σιγῇ τῆς νυκτός, ἐψιθύρισα εἰς τὸ οὖς τοῦ λειτουργοῦ τοῦ Ὑψίστου τὴν λέξιν : Μορέλλα ; Ποῖον ὄν, μοχθηρότερον τοῦ δαίμονος, συνετάραξε σπασμωδικῶς τὴν μορφὴν τῆς θυγατρὸς μου

καὶ ἐκάλυψεν αὐτὴν διὰ τῆς ὠχρότητος τοῦ θανάτου ὅτε, ἀνασκιρτήσασα εἰς τὸν μόλις ἀκουσθέντα ἐκείνον ἤχον, ἀνύψωσε τοὺς διαυγεῖς ὀφθαλμούς της εἰς τὸν οὐρανὸν καὶ πεσοῦσα πρηνῆς ἐπὶ τοῦ μέλανος λίθου τοῦ οικογενειακοῦ ἡμῶν τάφου, ἀπήντησεν :

— Ἴδου ἐγώ ;

Αἱ ἀπλούσταται αὐταὶ λέξεις ἐπληξάν διακεκριμένως τὰς ἀκοάς μου, ψυχραὶ καὶ ἡρεμοὶ· ἐκείθεν δέ, ὡς ἀναλελυμένος μόλυβδος, διήλθον συρίζουσαι διὰ τοῦ ἐγκεφάλου μου... Ὡ ! τὰ ἔτη... δύνανται νὰ παρέλθωσι τὰ ἔτη· ἀλλ' ἡ ἀνάμνησις τῆς στιγμῆς ἐκείνης, οὐδέποτε ! — Ἄ ! τὰ ἄνθη καὶ αἱ ἄμπελοι δὲν μοὶ ἦσαν ἄγνωστα· ἀλλὰ τὸ δηλητηριώδες οὐπᾶς καὶ ἡ κυπάρισσος ἐξέτεινον ἐπ' ἐμοῦ τὰς σκιᾶς των, ἡμέρας καὶ νυκτός. Ἐκτοτε, ἀπώλεσα τὴν συνειδήσιν τοῦ χρόνου καὶ τοῦ τόπου· ἐξηφανίσθησαν ἀπὸ τῶν οὐρανῶν οἱ ἀστέρες τῆς εἰμαρμένης μου· ἡ γῆ κατέστη σκοτεινὴ, καὶ πᾶσαι αἱ εἰκόνες διήρχοντο ἐνώπιόν μου, ὡς εὐστροφοὶ σκιαί... ἀλλ' ἐξ αὐτῶν μίαν καὶ μόνην διέκρινον... τὴν Μορέλλαν !

Οἱ ἀνεμοὶ τοῦ οὐρανοῦ ἓνα καὶ μόνον ἤχον ἔφερον εἰς τὰς ἀκοάς μου, καὶ τὰ κύματα τῆς θαλάσσης ἐψιθύριζον ἐν καὶ μόνον ὄνομα... Μορέλλα ! — Ἄλλ' αὕτη ἀπέθανε καὶ ἐγὼ ἔφερον αὐτὴν ἐν ταῖς ἀγκάλαις μου εἰς τὸν τάφον της, ὅπου ἐμειδίασα μειδίαμα πικρὸν καὶ παρατεταμένον, ὅτε ἐν τῇ κρύπτῃ, ἐνθα ἀπέθεσα τὴν δευτέραν, οὐδὲν ἔχνος εὔρον τῆς πρώτης Μορέλλας.

ΠΑΝΑΓΙΟΤΗΣ ΠΑΝΑΣ

Χ. ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΥ ΑΝΔΡΕΣΣΕΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΒΙΒΛΙΟΝ ΑΝΕΥ ΕΙΚΟΝΩΝ

Ἐσπέρα ὀγδόη.

Πυκνὰ μαῦρα νέφη ἐκάλυπτον τὸ στερέωμα· ἡ Σελήνη δὲν ἐφαίνετο καὶ διὰ τοῦτο ἐμελαγχόλου φοβερά· ἀπελπὶς ἔστρεφον παντοῦ τὰ βλέμματα, ὅπου ἄλλοτε συνείθιζε νὰ φαίνεται ἡ προσφιλῆς ἡδὴ φίλη μου, ἀλλὰ δὲν ἐφαίνετο· αἱ σκέψεις μου ἐπλανῶντο τῆδε κάκεισε.

Πόσον τὴν ἐπεθύμουν, τὴν φίλην ταύτην, ἥτις τόσα καὶ τόσα μοὶ διηγεῖτο.

Καὶ τῷ ὄντι, τί δὲν ἔβλεπεν αὐτὴ ἡ Σελήνη ! πότε εὕρισκετο ἐπὶ τῶν παγωμένων θαλασσῶν, ἐνθαρρύνουσα τοὺς νοσταλγοῦντας θαλασσοπόρους καὶ πότε ἐπὶ τῶν ρευμάτων τῆς διακεκαυμένης ζώνης, φωτίζουσα τὰ ἤσυχά τοῦ Ὠκεανοῦ κύματα.

Ὅτε ὁ Ρωμαῖος ἐπὶ τοῦ ἐξώστου ἔδιδε τὸ πρῶτον ἐρωτικὸν φίλημα εἰς τὴν τρέμουσαν Ἰουλίαν, ἡ Σελήνη, διὰ μέσου τῶν ὑψικώμων δρυῶν, ἐθώπευε τὸν ἀλαβάστρινον τράχηλόν της· καὶ ὅτε ὁ Ναπολέων, ἐξώριστος εἰς τὴν Ἀγίαν Ἐλένην, ἐρρέμβαζεν ἐπὶ τῶν βράχων της, χαλκεύων

τὰ μεγαπήβολα σχέδιά του, ἡ Σελήνη πάλιν, ἐφώτιζε τὰ κύματα ἐπὶ τῶν ὀπιοίων ἐπλάνα τὸ ρεμβῶδες αὐτοῦ βλέμμα. Ὡ! καὶ τί δὲν γνωρίζει αὐτὴ ἡ Σελήνη τὸ δύσκολον εἶνε νὰ τὴν ἀποκτήσης φίλην καὶ νὰ τὴν ἀγαπᾷς· κατόρθωσον αὐτὸ καὶ θὰ ἴδῃς ὅτι ἔχω δίκαιον.

Ἐν ᾧ ὁμως οὕτως ὄνειροπολῶν ἠκολούθουν εἰς τὸν δρόμον των τὰ μαῦρα νῆφιν, αἴφνης ἀπεχωρίσθησαν ταῦτα πρὸς στιγμὴν καὶ μία τῶν ἀκτίνων τῆς ἐθώπευσε τὴν παρεϊάν μου.

Ἦτο ὁ χαιρετισμὸς τῆς ἀμέσως ὁμως ἐξηφανίσθη καὶ δὲν ἐφάνη πλέον κατὰ τὴν ἐσπέραν ἐκείνην.

* *

Ἐσπέρα ἐνάτη.

— Ἀπόψε θὰ σοὶ δώσω μίαν εἰκόνα τῆς Πομπηίας! μοὶ εἶπε κατὰ τὴν ἐσπέραν ταύτην ἡ Σελήνη· εὐρισκόμην εἰς τὸ προάστειον, δηλαδὴ ἐπὶ τῆς καλουμένης ὁδοῦ τῶν τάφων· πόσον ὠραία μνημεῖα εὐρίσκονται ἐκεῖ, δὲν ἤξευρον ποῖον νὰ πρωτοθαυμάσω· εἰς τὸ μέρος τοῦτο οἱ νέοι πομπηϊανοί, ἔστεφανωμένοι διὰ ῥόδων, ἦδον καὶ ἐχόρευον μετὰ τὰς θελητικὰς ἀδελφὰς τῆς Λαίδας, νῦν ὁμως παντοῦ νεκρικὴ σιγὴ ἐπικρατεῖ.

Παρὰ τὴν σκοπιάν, στρατιῶται Ἑλβετοί, εἰς τὴν Νεαπολιτικὴν εὐρισκόμενοι ὑπηρεσίαν, ἔπινον καὶ ἔπαιζον τοὺς κύβους· μεταξὺ δὲ τῶν τάφων ζῆνοι περιηγηταί, ἀκολουθοῦμενοι ὑπὸ φύλακος, ἐξήταζον τὰς ἀρχαιοτάτας.

Ἡ λάμψις τῶν ἀκτίνων μου τοῖς ἐδείκνυε τὸν διὰ πλακῶν ἐκ λάβας ἐστρωμένον δρόμον, ἐφ' οὗ διεκρίνοντο εἰσέτι τὰ ἴχνη τῶν τροχῶν τῶν ἀμαξῶν, ἀνεγίγνωσκον τὰς ἐπὶ τῶν κατωφλίων τῶν θυρῶν ἐπιγραφὰς, ἐντὸς δὲ τῶν αὐλῶν τῶν μεγαλύτερων οἰκιῶν ἐθαύμαζον τοὺς μεγαλοπρεπεῖς πίδακας, κεκοσμημένους δι' ὀστράκων καὶ παραδόξων θαλασσίων λίθων· ὕδωρ ὁμως δὲν ὑπῆρχε πλέον, αἱ δὲ βασιλικαὶ καὶ τὰ πλουσιῶς καὶ καλλιτεχνικῶς κατασκευασμένα δώματα ἔμενον σιωπηλά, δὲν ἤκούετο πλέον τὸ γλυκὺ τῶν χορευτριῶν ἄσμα, οὔτε ἡ ὕλακὴ τοῦ πρὸ τῆς θύρας φιλάττοντος κυνός. Εἶνε ἡ κατοικία τοῦ θανάτου, ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἀκούεται μόνον ἡ βοὴ καὶ ὁ ὑπόκωφος κοχλασμὸς τοῦ ὑπερκειμένου Βεζουβίου, ὡς εἰ ἤθελεν οὗτος νὰ ἀναμνήσῃ εἰς τὸ θῆμά του τὴν αἰωνίαν ὑποταγὴν του.

Ἦδη ἔφθασαν πρὸ τοῦ ναοῦ τῆς Ἀφροδίτης· ἡ λευκότης τοῦ μαρμάρου λάμπει μέχρις ἐκθαμβώσεως, ὑπὸ τὸ ἀργυρὸν φῶς τῶν ἀκτίνων μου· ἐν τῷ μέσῳ κεῖται ὁ ὀρηκὸς βωμὸς, ὃν περικαλύπτουσιν οἱ ἀνθισμένοι κλώνες τῶν περίξ φυομένων πικροδαφνῶν· ἡ ἀτμόσφαιρα ἦτο καθαρὰ διὰ μέσου δὲ τῶν κώνων διεκρίνετο τὸ μέλαν φάσμα τοῦ Βεζουβίου, αἱ διηνεκῶς ἐξερχόμεναι τοῦ κρατῆρός του φλόγες, ἀναμειγμέναι μετὰ καπνόν, ἐσηματίζον κλώνας φοίνικας. Μεταξὺ τῆς ομάδος τῶν

περιηγουμένων εὐρίσκετο καὶ ἐξοχὸς τις αἰοῖδος· πολλάκις τὴν ἐθαύμασα εἰς τὰς πρωτευούσας τῆς Εὐρώπης καὶ Ἀμερικῆς δρέπουσαν δάφνας καὶ ἐξεγείρουσαν τὸν γενικὸν θαυμασμόν· φθάσαντες εἰς τὸ θέατρον ἐκάθησαν ὅλοι ἐπὶ τῶν μαρμαρίνων ἐδωλίων τοῦ ἀμφιθεάτρου· τοὺς ἐθεώρουσαν καθημένους ἐκεῖ κατὰ σειρὰν καὶ ἀνεμνήσθη τῶν ἀρχαίων θαμῶνων τοῦ ἡρειπωμένου θεάτρου, οὔτινες πρὸ πολλῶν αἰῶνων κατελάμβανον τὰς ἰδίας θέσεις. Πῶς παρέρχεται ὁ χρόνος· νομιζῶ ὅτι ἦτο μόλις χθές· ἡ σκηνὴ ἴστατο ὡς πάντοτε μετὰ τὰ κῦτὰ μαρμάρινα παρασκήνια καὶ τὸν φυσικὸν θόλον· πολὺ ὀλίγον ἤλλαξεν· ὡς καὶ τότε, φαίνεται ἀκόμη ἡ ὠραία τοποθεσία τῶν ὀρέων μεταξὺ τοῦ Σορρέντου καὶ Ἀμάφιν.

Ἀστειευομένη ἡ αἰοῖδος ἀνήλθεν ἐπὶ τῆς σκηνῆς ἐκείνης τῆς ἀρχαιότητος καὶ ἤρχισε νὰ τραγωδῆ, ἡ θεὰ τῶν σεβαστῶν ἐκείνων μνημείων τῆς τέχνης τὴν ἐνεθουσία· ἡ φαντασία μου μετὰ ἐπανάφερον εἰς τοὺς ὠραίους ἐκείνους χρόνους, πρὸς στιγμὴν δὲ ἐνόμισα πλήρες τὸ ἀμφιθέατρον, τὰ ἄπειρα καὶ παταγώδη χειροκροτήματα ἐπληξάν τὰς ἀκοάς μου:

— Εὐτυχὴς τεχνήτρια, χαῖρε καὶ ἀγάλλου! — ἀνεφώνουν συγχρόνως χιλιάδες στομάτων.

Δέκα λεπτὰ ἀργότερον αἱ ἀκτίνες μου ἔπιπτον ὡς πάντοτε ἔρημοι ἐπὶ τῶν ἐρήμων ἐδωλίων καὶ τῆς σιωπηλῆς σκηνῆς· ἡ συνοδὸν ἐχάθη μεταξὺ τῶν τάφων καὶ τῶν μνημείων, τὸ πᾶν ἐλησμονήθη... ἐγὼ δὲ ἡ ἰδία μετὰ πόνου ἀναλογίζομαι τῶν ὠραίων ἐκείνων στιγμῶν!

X.

ΓΡΑΜΜΑΤΟΚΙΒΩΤΙΟΝ

Κυρία Κατίναν Θ. Καρανικολοῦ, Ἑλένην Κ. Ρουφογάλη καὶ κ.κ. Ἄντ. Γιαγκάκη, Γεώργιον Σόλωναν, Ἰωάν. Σπηλιωτάκη, Ἄνδρ. Σπηλιωτῆν, Δημ. Ψυχούλην, Ναὸμ Τζῶν, Παναγιάν Γ. Παπαστεργιόπουλον, Δημ. Φορμόζην, Κωνστ. Δ. Κωστήν, Χαρ. Π. Φτισιον, Γεράσι. Γιαννουλάτον, Φραγκίσκον Μαρκοῖον, Κωνστ. Τζιακατούρη, Βασίλ. Βέργον, Δημ. Ν. Σταμόπουλον, Ἀπόστολον Δ. Φυκιώρη, Κ. Κοκκόλην, Ε. Γ. Μιχαηλίδην, Ἀδ. Κ. Ἰωαννίδην, Α. Σ. Μαρκίδην, Σπυρ. Κάφυρη, Μ. Δ. Μάστρακον. Συνδρομαῖ ὁμῶν ἐλήφθησαν. Εὐχαριστοῦμεν. — Α. Σ. Πύργον. Δημοσιεύσεται. — κ. Δημήτριον Βλαχάβαν, δρ. 44 μετὰ τῶν ταχυδρομικῶν. — κ. Σ. Καράλην δρ. 9,80. — κ. Στ. Α. Ἀντύππιν. Ἔστω. — κ. Δ. Παναγιωτόπουλον. Ἐλήφθη ἀντίτιμον. Εὐχαριστοῦμεν. Ἀποδείξεις «Διαπλάσεως» ἀπεστάλη. — κ. Νικ. Πετανίτην. Βιβλία ἀπεστάλησαν, πλὴν ἐνὸς ἐξαντληθέντος. Δυνάμεθα νὰ σᾶς ἀντικαταστήσωμεν τοῦτο δι' ἑτέρου. — κ. Κ. Πάστραν. Διωρθώθη διεύθυνσίς σας. Αἰτούμενα δραχ. 8,50. — κ. Ἐμμανουὴλ Νικολαεθιζ. Βῶλον. Αἰτούμεν συγγνώμην, ἂν ἐδημοσιεύσαμεν ὅτι ἡ συνδρομὴ σας δὲν ἐπληρώθη, διεκίψαμεν μάλιστα καὶ τὴν πρὸς ὑμᾶς ἀποστολὴν τοῦ φύλλου, ἐνῶ προεπληρώσατε αὐτήν. Τὸ λάθος ἦτο τῆς διεκπεραιώσεως. Ἦδη ἀποστέλλονται ὑμῖν τὰ φύλλα ἐκ τοῦ διακοπέντος ἀριθμοῦ. — κ. Σ. Ι. Μοντεσάντον. Ἄστυς ἀπεστάλη. — κ. Χρ. Παππαδημητρίου. Ἐλήφθη ἡ ὑπ' ἀριθ. 272 ταχυδρ. ἐπιταγὴ. Εὐχαριστοῦμεν. Ἐγράψαμεν. — κ. Ἰωάννην Μιχαηλίδην. Ἐλήφθη ἡ ὑπ' ἀριθ. 6328 συναλ-

λαγματικὴ. Εὐχαριστοῦμεν. Θὰ φροντίσωμεν περὶ ὅσων γράψετε. Ἐγράψαμεν. — κ. Ἀνδρέαν Βάλμην. Παρακαλοῦμεν, ἐξηγηθῆτε καλλίτερον, διότι ἀποκλειστικῶς γαλλικαὶ δὲν ὑπάρχουν. — κ. Μ. Εὐαγγελάκη. Ἡ ἀξία αὐτῶν εἶνε δρ. 46, μέχρι τέλους 86ρίου 1890. Διὰ τὰ λοιπὰ γράφομεν ὑμῖν ἰδιαιτέρως. — Κυρίαν Σοφίαν Ζαρχή. «Ἀδικηθεὶς Ρογγρός» ἀπεστάλη. — κ. Δ. Χ. Γεωργιάδην. Βιβλία καὶ φύλλα «Ἐκλεκτῶν» ἀπεστάλησαν. Ἐγράψαμεν.

Εἰδοποιούμεν τοὺς ὀλίγους ἐκ τῶν συνδρομητῶν ἡμῶν, ὅτινε καθυστεροῦσιν εἰσέτι τὴν συνδρομὴν αὐτῶν, ὅτι ὀριστικῶς διακόπτομεν εἰς πάντας τὴν ἀποστολὴν τοῦ φύλλου ἀπὸ 1ης προσεχούσης Μαρτίου, ἂν δὲν σπεύσωσι νὰ μᾶς ἀποστείλωσιν αὐτήν.

ΤΕΡΨΙΣ

Γίνεται γνωστὸν ὅτι ἡ «Τέρψις», ἥς ἡ ἐκδοσις, ἕνεκα τῆς αἰφνιδίας καὶ ἐπ' ἀόριστον ἀναχωρήσεως τοῦ διαχειριστοῦ αὐτῆς Γεωργίου Σταυριανοῦ, εἶχε διακοπῆ, συνεχωνεύθη νῦν μετὰ τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων», ἐν οἷς θὰ δημοσιευθῶσι τὰ διὰ τὴν «Τέρψιν» προορισθέντα ἔργα, ἀρχῆς γενομένης ἀπὸ τῆς

ΕΚΔΙΚΗΣΕΩΣ ΤΟΥ ΔΑΣΟΦΥΛΑΚΟΣ

Οὕτω δέ, οἱ τὴν συνδρομὴν αὐτῶν καταβαλλόντες συνδρομηταὶ τῆς «Τέρψεως», ἀντὶ ταύτης θέλουσι λαμβάνη, ἐπὶ ἐν ὀλόκληρον ἔτος τὰ «Ἐκλεκτὰ Μυθιστορήματα», ἅτινα θέλουσιν ἐπίσης ἀποσταλῆ καὶ εἰς τοὺς λοιποὺς τῶν συνδρομητῶν τῆς «Τέρψεως». Πάντες δ' ἐλπίζομεν ὅτι θὰ ἀποδεχθῶσιν εὐχαριστως τὴν ἀντικατάστασιν ταύτην, ἥτις θὰ παράσχη αὐτοῖς εἰκονογραφημένον περιοδικόν, δις τῆς ἐβδομάδος μάλιστα ἐκδιδόμενον, περιέχον πρὸς τῆ τῆς «Τέρψεως» ὕλη καὶ ἑτέραν ἐκλεκτὴν καὶ ἐπίσης εὐάρεστον.

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΠΑΝΑΣ

Ἐξεδόθη τὸ Β τεῦχος τῆς ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ

περιέχον τὴν συνέχειαν τοῦ Νικόλα Σιγαλοῦ, νέας Ἀθηναϊκῆς μυθιστορίας τοῦ κ. Γρηγορίου Ξενοπούλου. Τιμὴ ἐκάστου τεύχους (ἔξ 96 σελίδων μετ' ἐξωφύλλου) λεπτὰ 50. Συνδρομὴ ἑτησία (24 δεκαπενθήμερα τεύχη) δρ. 10. προπληρωτέα, ἐξάμηνος δρ. 6 προπληρωτέα. Διὰ τὸ ἔξωτερικόν αἱ αὐτὰί τιμαὶ εἰς χρυσόν. Ἀντὶ 3 μόνον δραχμῶν, τῇ προσθήκῃ τῶν ταχυδρομικῶν, οἱ νέοι ἐγγραφόμενοι συνδρομηταὶ δικαιούσιν νὰ λάβωσι τὰ προεκδοθέντα τεύχη τῆς Ἑλληνικῆς Βιβλιοθήκης, ὡς καὶ τινὰ ἐξ αὐτῶν κατ' ἐκλογὴν ἀντὶ 25 λεπτῶν ἑκάστου τεύχους. Τὰ τεύχη ταῦτα, ἀποτελοῦντα τὴν 1ην περίοδον τῆς Ἑλληνικῆς Βιβλιοθήκης, ἀπαρτίζουσι σειρὰν τερπνῶν, ὠφελίμων καὶ ἀξιοαναγνώστων ἔργων, ὧν κατάλογος ὑπάρχει ἐν τῇ προεκδοθείσῃ ἀγγελίᾳ. Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται παρὰ τῷ ἡμετέρῳ Βιβλιοπωλεῖ τῆς «Κορίννης», ὁδὸς Πρασατείου ἀρ. 10, ἐν ᾧ παλόνται τὰ προηγούμενα τεύχη ὡς καὶ τὸ νέον ἐκδοθέν.

ΕΞΕΔΟΘΗΣΑΝ :

Δημητρίου Π. Ταγκοπούλου ΠΡΩΤΟΙ ΣΤΙΧΟΙ. Πωλεῖται ἐν τῷ βιβλιοπωλεῖ μαι ἀντὶ δραχμῆς.